

Giới thiệu Chào Em, Tôi Là Bạch Dực Nhân

Truyện Chào Em, Tôi Là Bạch Dực Nhân của tác giả Dương Liễu Liễu là một câu chuyện ngôn tình hiện đại xoay quanh trong thế giới của người thành công luôn tồn tại hai loại người.

Bao năm sống bên nước ngoài cùng việc tiếp xúc với tử thi không ít nên nói là ma quỷ thì Lục Y Bình tuyệt đối không tin. Nhưng giữa đêm khuya không một tiếng động của sự sống thế này thì dù là người hay ma đều phải cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Chào Em, Tôi Là Bạch Dực Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Trong thế giới của người thành công luôn tồn tại hai loại người .

Loại thứ nhất : trong ngoài nhất quán, trước sau như một, thủy chung theo đuổi mục tiêu, thành công đạt được không phải do bẩm sinh mà do nỗ lực, nhất quyết xuất sắc trong mọi lĩnh vực.

Loại thứ hai: bẩm sinh do thông minh hơn người , không mất quá nhiều tâm sức mà vẫn đạt được cái mình mong muốn, trèo lên cái đỉnh cao nhất. Khiến người người ngưỡng mộ, vạn người căm ghét. Oán hận thất dây tự tử mong sớm đầu thai kiếp khác để có cơ hội may mắn như vậy.

Loại thứ hai này có thể coi là thiên tài, nhưng thiên tài cũng lợi bất cập hại ,có thể khái quát cuộc sống của loại người bằng 1 câu: “ nghèo đến nỗi chỉ còn mỗi tiền”, mà xem ra cũng không biết phải tiêu tiền vào đâu cho phải phép với tổ tông.

Lục Y Bình có thể xem như một mẫu người tiêu biểu đại diện cho loại thứ 2, sinh ra trong gia đình danh y, từ đời cô tổ đã làm nghề thuốc rồi mở y quán, nay là bệnh viện lớn nhất nước, vừa đông tây y kết hợp. uy tín vang dội.

Thuở thiếu thời, bỏ qua nhà trẻ lên thẳng bậc tiểu học. Cứ 1 năm 2 lớp, lên trung học vô trường quốc tế đào tạo.

15 tuổi thông thạo 3 thứ tiếng: trung, anh, pháp, hoàn thành xong chương trình phổ thông.

16 tuổi, du học bên Mỹ, là sinh viên trẻ nhất của khóa học.

21 tuổi, đỗ tiến sĩ về nước, trở thành bác sĩ phẫu thuật giỏi nhất nước với kỹ thuật dụng dao điều luyện.

Nhưng cũng lắm nỗi lo, Lục Y Bình về bệnh viện gia đình làm việc đến nay đã được 1 tháng nhưng cũng không quen nổi một người bạn. Trừ lúc hội thảo y học trả lời các câu hỏi và thời gian tiếp xúc của bệnh nhân thì Lục Y Bình hoàn toàn cô độc.

Mà lí do dẫn đến tình trạng trên là vô hạn.

Như lúc này đây Lục Y Bình vừa kết thúc ca mổ cuối cùng trong ngày, thể lực lẫn tinh thần cực kì mệt mỏi. Cô đã thay đồ xong, đang bước sai trên hành lang thừa thốt người. Y tá trực ca nhìn thấy Lục Y Bình, liền cười chung thủy, về ngay ngốc chào:

-Bác sĩ Lục vất vả rồi. Bác sĩ về nghỉ sớm đi ạ

Lục Y Bình vốn không để ý người y tá, cô đã cứ thế lướt qua nhưng nghe thấy lời chào liền dừng chân lại. Liếc nhìn đồng hồ đeo tay bằng bạc tinh xảo lấp lánh trên tay đang chỉ 1 giờ 30 sáng, rồi quay ra người y tá mà nói:

-Nếu cô cho rằng 1 rưỡi sáng vẫn còn sớm thì mong cô công hiến nhiều hơn cho bệnh viện, chào cô. Chúc cô ngày mới tốt lành!

Cho đến khi Lục Y Bình đã rời khỏi bệnh viện, cô y tá vẫn chưa kịp phản ứng.

Lục Y Bình phóng xe trên đại lộ, đêm ở thành phố xa hoa này không tĩnh mịch như vẻ ngoài của nó. Đây là thời điểm mà mọi hoạt động của thế giới ngầm được diễn ra. Đó là thời gian của song bài, quán bar, mại dâm, thuốc phiện.

Của những thứ bẩn thỉu và tội lỗi.

Lục Y Bình chán ngán khi nhìn thấy cảnh cười cợt của gái điếm với khách trên hè phố. Bây giờ chỗ nào cũng có thể bán dâm miễn là có đủ tiền dẹt dày vủi.

Lục Y Bình cười khinh khinh.

Cô bật nhạc nhẹ nhàng trong xe, mắt hé vừa đủ để nhìn đường phía trước, thầm nghĩ đừng có tên điên nào chán sống mà lao vào đầu xe tự tử bởi giờ cô đang rất mệt.

Nhưng hình như những ý nghĩ không tốt luôn báo hiệu điều chẳng lành sẽ diễn ra ở hiện tại. Mà ngay lúc này làm Lục Y Bình giật mình chính là từ trong con hẻm một bóng đen lao ra trước đầu xe. Tiếng phanh kít vang động, cái đầu bé nhỏ tính toán cho cô biết, cô chưa đâm trúng kẻ kia.

Cô ngẩng đầu lên, sao không thấy người. Làm gì có chuyện cô đâm trúng người.

Bao năm sống bên nước ngoài cùng việc tiếp xúc với tử thi không ít nên nói là ma quỷ thì cô tuyệt đối không tin. Nhưng giữa đêm khuya không một tiếng động của sự sống thế này thì dù là người hay ma đều phải cẩn thận.

Lục Y Bình mở cửa xuống xe, chậm chậm bước về phía trước. Con dao phẫu thuật nằm yên trong túi áo. Một mùi tanh nồng thoang thoảng trong không khí, chẳng có ai quen thuộc với mùi này hơn cô : mùi máu.

Lục Y Bình tiến nhanh về đầu mũi xe, nhú mồm nhìn người đàn ông mặc tây trang đang nằm trên mặt đất. Cô khẽ giọng:

-Này.

Không thấy hần nhúc nhích gì, chẳng lẽ chết rồi.

-Này. Chết rồi à?

Lục Y Bình cảnh giác ngồi xuống bên cạnh, đèn đường mờ ảo giúp cô nhìn được một chút khuôn mặt hần. Xem chừng còn rất trẻ. Lục Y Bình khẽ chạm vào người hần, đột nhiên cô rụt tay về. Bởi chất sền sệt đang dính trên tay cô đích xác là máu.

Bạn đang đọc truyện *Chào Em, Tôi Là Bạch Dị Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Hần đang bị thương, máu thấm qua quần áo thể này chứng tỏ đã rất nặng, mất máu quá nhiều, xem chừng tính mạng không giữ được.

Lục Y Bình không suy nghĩ nhiều, kéo tay luôn qua nách xốc hần đứng dậy. Vóc dáng hần cao lớn làm Lục Y Bình thật khó khăn, cô vỗ má hần:

-Không được nhắm mắt, nghe thấy tôi nói gì không. Cố gắng giữ tỉnh táo, tôi đem anh đến bệnh viện.

Đi hần đi được hai bước, bàn tay cô đang ôm eo hần bỗng nhiên bị cầm chặt. Lục Y Bình giật mình ngẩng lên, không nhìn thấy rõ mặt hần bởi mái đầu của hần đang rũ vào vai cô. Chỉ nghe thấy tiếng âm u phát ra từ cổ họng hần:

-Không được đến bệnh viện, tôi bị trúng đạn.

Vài suy nghĩ lướt qua đầu Lục Y Bình, cô khẽ đáp:

-Được.

Lục Y Bình đỡ hần ngồi đằng sau xe, tiếp tục phóng xe về nhà cách đó 200m. Cô nhấn ga phóng thẳng vào gara biệt thự. Đưa hần vào thang máy lên tầng 2. Căn phòng lớn một màu trắng lạnh, ở giữa phòng có một cái bàn phẫu thuật, xung quanh phòng có dựng vài bộ thi thể giả.

Đặt hần nằm lên giữa bàn, Lục Y Bình nhanh chóng cởi y phục của hần. Cô khẽ nhú mồm, ba viên đạn ghim sâu vào thịt bụng vai, 1 viên ghim vào ngực trái.

Y Bình cười nhạt, chép miệng:

-May cho anh, viên đạn vẫn chưa vào sát tim.

Lục Y Bình kéo chiếc xe nhỏ đến bên cạnh bàn, trên đó để một cái khay đầy loại dao với nhiều kích cỡ. Ánh sáng lóe lên bâng bạc, tất cả trắng đến kinh hãi.

Lục Y Bình nhìn chăm chú vào nơi viên đạn ghim vào. Đeo bao tay, cô cầm một con dao nhỏ rạch một đường trên vai hần. Không khí tĩnh lặng, tiếng da thịt rách cơ hồ làm Lục Y Bình nheo mắt kinh thường. Máu thấm ra chiếc ga trắng tinh, tanh nồng, đỏ đến nhức mắt.

Mi mắt hần khẽ động đậy.

Lục Y Bình cười nhạt, vừa dùng nhịp gấp viên đạn bỏ vào chậu nước bên cạnh, vừa trò chuyện với hân:

-Đầu thì cứ việc kêu, không cần giữ thể diện với tôi. Người thiên phú như tôi sinh ra không cứu người thì sẽ giết người. May cho anh tôi đang chống lại từ thần.

Tiếng cạch của viên đạn thứ 2 vang lên rơi trong chậu nước, sắc bén đến lạnh lẽo.

Lục Y Bình cầm kim khâu trên tay, lo ngại việc mất máu của hân. Xử lý xong hai viên đạn. Lục y Bình giờ còn dao quen thuộc của mình dưới ánh đèn.

-Tôi sẽ cố giữ mạng của anh.

Mũi dao lạnh chạm vào vùng da ngực, Lục Y Bình kéo một đường trên da. Lúc này mới thấy hân rên lên một chút. Lục y Bình lạnh giọng:

-Cố chịu đựng, tôi sẽ không để anh chết.

Lục Y Bình toát mồ hôi, đôi mắt tập trung hết sức.

Với tình trạng của hân, nếu rơi vào tay của người khác thì hân đã đi theo lưỡi hái tử thần từ lâu rồi.

Viên đạn thứ 3 được lấy ra, rơi vào chậu nước, vết máu nổi đóm nhỏ trên mặt chậu, phập phồng. Lục Y Bình khâu lại vết thương, cô nhận ra hân đã rơi vào tình trạng hôn mê.

Băng cẩn thận vết thương, Lục Y Bình chuyển hân đến phòng mình, chỉnh lại nhiệt độ phòng rồi ra ngoài.

Tắm sạch vết máu trên người, Lục Y Bình quay trở lại bệnh viện. Y tá trực hết sức ngạc nhiên, bác sĩ mới rời khỏi đây hơn nửa tiếng thôi mà.

-Bác sĩ Lục.

Lục Y Bình chân bước vội, chỉ gật đầu qua loa với tiếng chào ấy. Não cô đang quay trở lại phân tích chuyện vừa rồi.

Tuy không tìm thấy gì trên người hân nhưng quần áo trên người hân cả triệu đô, khí chất lạnh lùng, tuyệt đối không phải là người bình thường. Việc không thể đến bệnh viện là dễ hiểu bởi các bệnh nhân bị trúng đạn đều phải ghi chép lại giao cho cảnh sát điều tra.

Bị thương nặng như vậy, nhất quyết không đến bệnh viện chứng tỏ buộc phải che dấu thân phận. Mà loại người nào nhất thiết phải làm vậy?

Lục y Bình đoán hân không thuộc thế giới bên ngoài này. Dây vào loại người trắng đen không rõ ràng này, tuyệt đối không có lợi ích gì mà chỉ đem lại phiền phức.

Nhưng có một điều rất đặc biệt mà Lục Y Bình đã phát hiện ra khi cô phẫu thuật, nếu có hứng thú cô muốn điều tra.

Lục y Bình vào kho thuốc, lấy những thứ cần thiết rồi trở ra.

Truyền dịch cho hân xong đã gần 3 giờ. Cô kiểm tra lại một lượt sau đó muốn đi nghỉ ngơi, nhưng chợt nhớ ra một vấn đề. Cô đi vào thang máy, lên nóc cao nhất của khu biệt thự, nơi đặt kính thiên văn.

Tất nhiên Lục Y Bình lên đây không phải là để ngắm sao.

Cô cúi ống kính xuống dưới, lia một vòng con đường vừa rồi, kết quả không thấy gì. Hơi nhắc ống kính cao lên một chút nữa, cô muốn xem bán kính xa hơn, Lục Y Bình phát hiện ra một đoàn xe màu đen, dựa vào kiểu dáng thì có lẽ là Mercedes. Rất nhiều người mặc tây trang giống kẻ kia, tản ra khắp đường. Lục Y Bình chăm chú quan sát, 10 s sau thấy một tên trở lại con đường trước nhà cô. Lục Y Bình nhếch mép:

- quá nhiên.

Lục Y Bình nhanh chóng xoay ống kính hướng về bầu trời như cũ, nép cơ thể vào tấm rèm phát phơ gió, liếc mắt xem bọn chúng xem xét vết máu trên đường. Lục y Bình khẽ tiếc rở:

-Tiếc là bây giờ chưa giao người cho bọn người được.

Lục Y Bình ngủ một mạch tới trưa, nhìn quanh mới phát hiện ra mình ngủ ở phòng khách. Tự nhủ bản thân tốt lên từ bao giờ mà nhường phòng cho kẻ khác.

Cô chậm chạp đứng dậy đi đến bên chân cầu thang lên tầng 2. Không cần suy nghĩ, Lục Y Bình chọn thang máy bên cạnh. Với tính lười bẩm sinh, có thể hưởng thụ thì nhất quyết không làm việc của Lục Y Bình thì chuyện này không cần bàn cãi. Căn biệt thự 6 tầng này, với thiết kế cực hiện đại là Lục Dĩ Tường đặc biệt chuẩn bị cho con gái khi về nước. Lục Y Bình bước vào phòng, hân vẫn chưa tỉnh, cô kéo rèm cửa để ánh sáng chan chứa căn phòng. Lục Y Bình thay chai dịch đã hết cho hân, nheo mắt cười:

-Bỏ lớp mặt nạ ra, trông người thật anh tuấn nha.

Hắn để tóc đen, hơi dài phần mái nhưng trông vẫn rất gọn gàng, ngũ quan hài hòa sáng sủa. Tuy khuôn mặt trắng nhợt nhưng cũng không thể làm giảm đi áp khí hân tỏa ra, cương nghị lạnh khốc vô cùng.

Lục Y Bình cười nham hiểm, lòng thật muốn xem khuôn mặt kia khi khỏe mạnh còn anh tuấn cỡ nào.

Nhưng bây giờ khi anh chưa tỉnh lại, đành trả anh chiếc mặt nạ .

Lục Y Bình ngắm dáng người hắn, cao hơn mét 8, dáng người rất đậm, quả là hảo mã nam. Nhìn đến vết thương của hắn, trong lòng bỗng dưng tiếc rẻ, biết người chịu đựng giỏi như vậy ta đã không ngăn ngại biến người thành chuột bạch thử bộ dao mới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chào Em, Tôi Là Bạch Dực Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Lục Y Bình thấy hắn không sốt, cũng không có gì bất thường nên cô mới an tâm rời khỏi nhà. Hôm nay có hội thảo về bệnh của xương , người chủ trì hội thảo là ba cô. Lục Y Bình nhập vào đoàn người gồm bác sĩ chuyên khoa trong và ngoài bệnh viện. Tuy nhiên danh tiếng của Lục Y Bình như hào quang sáng chói ngày càng tỏa sáng nên rất nhiều người biết đến cô, họ đều cúi đầu bắt tay chào hỏi. Lục Y Bình không chút bận tâm, chỉ gật đầu đại khái rồi đến chỗ ba cô. Làm những người kia vô cùng thất vọng, nhiệt tình không được, thờ ơ không xong.

Suy cho cùng thiên tài gần với quái thai nên ít nhiều gây mặc cảm. Trong con mắt của Lục Y Bình kiêu ngạo kia thì rất có khả năng những người đang có tình gây chú ý với cô đều gắn liền với hai từ “ xuẩn ngốc”. Lục Dĩ Tường nhìn con gái mặt lạnh tanh mà có chút ngán ngẫm, ông nhẹ nhàng hỏi:

-Con lấy thuốc trong kho.

-vâng, con có việc cần dùng,con đã khai báo với quản kho rồi.Lục Y Bình sức khỏe vốn rất tốt,Lục Dĩ Tường ngạc nhiên, hỏi dò xét:

-Ta nhớ con không quen ai trong nước.

Nghe vậy, Lục Y Bình thoáng nhớ qua mặt hắn, sắc mặt vẫn không đổi ,đáp lại:

-Con không có bạn trừ Tinh Cẩn.

Lục Y Bình ngồi hàng ghế đầu, chăm chú nghe lời mở đầu. Lục Dĩ Tường vẫn còn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi chưa dứt. Y Bình quả là thông minh hơn người nhưng chính điều đó càng tăng thêm nỗi bận tâm lo lắng của ông , trước kia Lục Y Bình ít nói cộng thêm việc học nhảy lớp khiến con bé không thể kết giao bạn bè. Ông cũng lo sợ việc Y Bình cô độc bao năm mà có thể xảy ra việc khó kiểm soát. Nhân tiện Y Bình còn đang ngoan ngoãn làm việc ở đây, ông nhất quyết phải tìm lang quân cho con gái.Một mặt có thể kéo con gái gần mình,mặt khác giúp nó hòa nhập hơn.

Đèn hội phòng được lệnh tắt hết, chỉ còn ánh sáng trên màn hình máy chiếu. Lục Y Bình phân tích dữ liệu bỗng thấy bản thân có điều gì đó bất thường, sống lưng cô lạnh toát, tưởng như có đôi mắt xuyên thấu người cô,có một khí lực rất lớn muốn biến cô thành băng tuyết.

Lục Y Bình chậm chậm quay đầu,phòng hơn 3 trăm người, lại không có ánh sáng, cô căn bản không thể nhìn thấy nhưng theo bản năng quét mắt một vòng.

Lục Dĩ Tường chạm tay con gái,nói nhỏ:

-Các bệnh nhân ung thư xương vốn nhiều biểu hiện từ trước.

Lục Y Bình quay đầu lại,khẽ gật đầu đồng ý.

Cô tạm thời không chú ý đến ác cảm kia nữa, mãi đến khi giải lao giữa giờ đèn được bật sáng trở lại, Lục Y Bình mới quay đầu lại,lướt qua một lượt các bác sĩ lần nữa. Ánh mắt dừng ở hàng ghế cuối cùng của phòng, cạnh cửa thông lên tầng kế tiếp của bệnh viện,một người vận đồ bác sĩ, để tóc dài đến ngang vai, khuôn mặt hướng về phía cô. Tuy mắt Lục Y Bình bị loạn không thể xác định rõ người đó là ai nhưng có thể xác định một cách chắc chắn rằng tên kia nhìn cô nhếch môi cười.

Lục Y Bình đứng thẳng dậy thì đồng thời 1 loạt các bác sĩ khác cũng lần lượt đứng dậy chần hốt tầm nhìn của cô. Lục Y Bình bất chấp chen lấn nhưng đến nửa đường tên đó đã biến mất.Chỉ trong vài giây đã bốc khói dễ dàng, Lục Y Bình khó chịu đi tiếp lên lối hành lang trên, chỉ thấy vài bác sĩ đang đi lại. Tuyệt nhiên tên kia không thấy bóng dáng

Lục Y Bình chạm nhẹ cánh tay của bác sĩ đi trước, là một bác sĩ nam còn rất trẻ. Lục Y Bình giọng không tạp xúc mà hỏi:

-Anh có thấy một bác sĩ nam tóc dài ngang vai không? Người đó vừa ở đây.

Tên bác sĩ tựa hồ xúc động nhìn Lục Y Bình, vì đây là lần đầu tiên cô chủ động bắt chuyện với người khác. Cô vốn nổi danh kiêu ngạo rồi mà.

Tên bác sĩ kìm cảm xúc không được, thoáng run rẩy đáp:

-Không, không có, bác sĩ không ai nuôi tóc dài như vậy, cô có lộn không?

Lục Y Bình cảm thấy hơi quái lạ, rà soát lại trí nhớ, cô dám chắc một người như vậy cô chưa gặp bao giờ. Lục Y Bình hỏi lại:

-Vừa nãy anh ngồi hàng ghế mấy?

Tên bác sĩ gãi đầu:

-dãy giữa, hàng thứ 4.

-Có chuyện gì vậy?

Là tiếng của Lục Dĩ Tường, ông phát giác con gái biến mất ngay khi đến giờ nghỉ. Ông tưởng cô xuống bên dưới đợi ông nhưng một bác sĩ nói với ông cô đi ngược lên trên.

Lục Y Bình nhìn ông đáp,

-không có gì, chúng ta đi ăn thôi.

Lục Y Bình vền vền nói hai từ chào anh với tên bác sĩ, rồi nhanh chân rào bước làm tên bác sĩ ảo não một bụng.

Lục Dĩ Tường đã quá quen với việc không hiểu con gái mình nghĩ gì, dù có hỏi cô cũng sẽ không nói. Sau bữa trưa, cuộc hội thảo kéo dài đến 3 giờ thì kết thúc.

Không có ca mổ nào Lục Y Bình phải giải quyết, cô lái xe về nhà, ước chừng hần đã tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Chào Em, Tôi Là Bạch Dư Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Mặc Đăng Chính quả thật đã tỉnh, tỉnh ngay sau khi cô rời khỏi nhà.

Hắn mở mắt nhìn căn phòng hần đang nằm. Không thể nhìn hết nhưng hần đoán căn phòng rất rộng, rất trang nhã. Toàn bộ một màu trắng muốt, nếu ý thức không rõ ràng hần chắc sẽ nghĩ mình trên thiên đường.

Mặc Đăng Chính muốn chống tay ngồi dậy nhưng cảm giác cả cơ thể đều vô lực. Sự đau đớn của vết thương truyền đến khiến hần không thể không nhíu mày, trong tay trái của hần có một mẫu giấy nhỏ với nét chữ mềm mại “không muốn bị phế thì nằm yên cho đến khi tôi trở lại”.

Lục Y Bình về đến nhà thì Mặc Đăng Chính do thể lực suy yếu lại chìm vào giấc ngủ. Dù vậy, bản tính cảnh giác của hần vẫn không hề mất đi, lòng mày hần khẽ động dậy như cơ hồ phát hiện ra có người vào phòng. Nhưng không hiểu sao hần không muốn mở mắt, cứ an tâm ngủ tiếp. Trong đầu hần thấp thoáng giọng nói của người con gái đã cứu hần, nhỏ mà lạnh lạnh, trong khi hần đau đớn đến tưởng chết đi.

Ai biết được sau này lại trở thành khắc cốt ghi tâm.

Lục Y Bình nhìn qua tư thế biết hần đã tỉnh nhưng cô phớt lờ, cô đi thẳng vào phòng tắm. Tắm lưng trần trắng mịn, bờ eo thon nhỏ được nước ấm mềm mại trải qua, khoan khoái làm cơ thể Lục Y Bình được thả lỏng hoàn toàn. Do làn da mỏng manh vốn nhạy cảm, hơi ẩm lan tỏa làm da thoáng chốc trở nên ửng hồng, thoáng trong suốt.

Lục Y Bình mặc một chiếc váy lụa tơ tằm mềm mại, trắng tinh, dài đến lưng đùi. Cô bước ra khỏi phòng tắm, thả người trên chiếc sofa rộng kê cách giường ngủ một đoạn, khoảng cách đối diện nên người trên giường có thể tùy ý nhìn thấy.

Lục Y Bình vắt chéo chân một cách tự nhiên, hơi ngả người thư thái đọc sách y thuật. Mặc Đăng Chính bị tiếng lật dở sách đều đặn đánh thức, hần lười nhác mở mắt. Một người con gái xinh đẹp đang ngồi trước mắt hần, yên lặng như một con chim nhỏ, chiếc váy lụa hai dây để lộ cạp cổ mảnh khảnh, bờ vai trắng ngần. Khuôn mặt cô thanh tú nhưng toát ra một vẻ nhàn nhạt kiêu ngạo, cặp đùi bắt mắt, đôi chân thon dài vắt chéo. Không biết do Mặc Đăng Chính thể trạng mệt mỏi nhìn lầm hay do ánh sáng trắng của căn phòng lộ thiên này mà người con gái kia gần như trong suốt. Yên tĩnh đến kì lạ.

Mặc Đăng Chính năm nay 30 tuổi mà vẫn độc thân, chưa từng quan hệ với phụ nữ. Đối với hần mà nói, phụ nữ là loại động vật yếu ớt, có tư duy nhưng hay mềm lòng. Nhất là trong công việc của hần, hần đặc biệt ghét phụ nữ. Nhưng ít ra cảnh tượng trước mắt khiến hần có chút động tình.

Bây giờ trong suy nghĩ của Mặc Đăng Chính là, đợi tôi xong nhiệm vụ, nhất định sẽ trở lại thu phục cô.

Chất giọng như nước suối mùa thu chảy róc rách của Lục Y Bình đã đưa Mặc Đăng Chính thoát khỏi ảo mộng:

-Mép giường, xuống 10cm, có nút điều chỉnh nếu anh muốn ngồi dậy, dùng tay trái.

Mặc Đăng Chính hơi nhếch mép, không nhìn cô, hấn dùng tay trái ướm khoảng cách. quả nhiên có nút, ấn nhẹ thì nửa chiếc giường bỗng nâng lên. Nâng đến một độ cao vừa phải, Mặc Đăng Chính ngừng bấm. giờ đây hấn có thể quan sát toàn bộ căn phòng, đây là căn phòng thiết kế theo kiểu lộ thiên 270 độ, xung quanh đều lắp cửa kính sáng có thể quan sát ngoài trời. Chiếc giường của Mặc Đăng Chính được kê ở giữa phòng, có một bộ điều khiển đặt ở bên cạnh giường nhưng hấn không hề thấy tivi hay máy chiếu. Từ ga giường đến rèm cửa đều một màu trắng nhưng không hề có một vết bụi.

Mặc Đăng Chính cong miệng ngẫm nghĩ: tốt, rất sạch sẽ.

Lục Y Bình đặt cuốn sách xuống, khẽ nói bằng giọng nhàn nhạt.

-Phòng của tôi, anh tỏ vẻ hài lòng làm gì chứ.

Mặc Đăng Chính chỉ tùy ý đáp lại:

-Dưỡng thương ở một nơi thế này, không tệ.

-Ồ. Vậy anh nên cảm ơn tôi.

Đây có thể xem là lời nhắc nhở của Lục Y Bình, nhưng nhìn vẻ mặt của Mặc Đăng Chính lúc này có thể suy diễn rằng: cảm ơn là một điều ngu ngốc. Hấn sẽ làm cách khác.

Nhưng rồi hấn trầm mặc vài giây, lựa chọn từ ngữ rồi thốt lên một câu:

-Cô cần lời cảm ơn sao?

Hóa ra kẻ không hiểu nhân tình thế thái không chỉ có Lục Y Bình mà hấn, còn có khả năng xem mọi chuyện là điều dĩ nhiên hơn cả Lục Y Bình. Xem ra Mặc Đăng Chính đã luyện đến hư vô, thần thông quảng đại.

Từ hồi nhận nhiệm vụ nay đã 5 năm, Mặc Đăng Chính đã không dùng đến lễ nghĩa kiểu đó, hôm nay đã hai lần phải suy nghĩ.

Nhiệm vụ sắp kết thúc, có phải vì thế mà ông trời đang kéo anh về con người chính của mình.

Mặc Đăng Chính không hề cảm thấy khó chịu, có lẽ vì người phụ nữ đối diện đang khiến hấn động tình.

Nên hấn bỗng chốc rất dịu dàng, tuy bên ngoài sắc mặt không đổi:

-Cô muốn gì?

Tâm tình của hấn, Lục Y Bình cũng đoán được một chút. Lục Y Bình giương đôi mắt như hồ nước tĩnh tại nhìn Mặc Đăng Chính:

-Tôi hiện không muốn gì cả, anh hãy nhanh chóng rời khỏi đây.

Mặc Đăng Chính điều chỉnh cơ thể ở tư thế thoải mái nhất, nhìn cơ thể băng bó rồi mới đáp lời cô:

-Tôi tưởng cô sợ tôi tàn phế chứ? Lục Y Bình đến thời điểm này nếu đã từng lo nghĩ cho người khác như vậy chắc ông trời cũng phải sợ hãi một ngày nào đó cô vùng kỹ thuật dao điều luyện cho người khác phế cũng không xong.

Ý cười trên mặt Lục Y Bình trở nên thâm sâu:

-Sao anh lại nghĩ như vậy?

Lục Y Bình đứng dậy, cô đi chậm rãi về phía cửa kính, không rõ cô quan sát gì ngoài trời. Mặc Đăng Chính chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng cô quanh nhỏ bé thăm thẳm dưới ánh nắng, gần như trong suốt, sắp tan ra thành triệu bong bóng.

Đường cong ẩn hiện sau chiếc váy thuần, đôi chân trần trắng muốt, rất thon nhỏ. Mặc Đăng Chính nói là động tình thì có chút hơi nhẹ. Bởi người trước mặt thật đẹp, EQ của hấn cũng chưa đến mức bị vút đi, dĩ nhiên phải xúc động.

Bạn đang đọc truyện *Chào Em, Tôi Là Bạch Dự Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Lục y Bình đưa hai tay ra sau, móc với nhau bằng ngón trỏ. Giọng cô đều đều như thông báo:

-Người của anh đã đến tìm anh.

Mặc Đăng Chính có chút không tin tưởng:

-Sao cô không giao người?

-Là lũ vô dụng.

Khi đáp lại bằng câu đó, Lục Y Bình xoay phắt người, đôi đồng tử đen nhánh nhìn thẳng vào Mặc Đăng Chính.

Mặc Đăng Chính xưa nay tuyển người rất nghiêm ngặt, cô gái bé nhỏ kia dám lên tiếng xem thường con mắt nhìn người của hắn, quả thật là quá hỗn xược.

Giọng Mặc Đăng Chính có thêm âm mũi, lạnh đi mấy phần:

-Cô nói người của tôi, lí do.

Lục Y Bình nheo mắt đáp:

-Dĩ nhiên. Thứ nhất, kẻ làm anh đến nông nổi này thì khả năng truy sát không thể quá kém đến mức hơn 1 tiếng sau mới đánh hơi đến nơi anh xuất hiện. Thứ 2, bọn đi tìm anh rất đông, quá lộ liễu, kẻ muốn giết anh có cần trưng bày ra thế.

Mặc Đăng Chính nhìn cô với ánh mắt sắc lạnh như điều hâu, gần giọng nhả từng chữ:

-chỉ như vậy cô kết luận là người của tôi?

-Đúng vậy. Lục Y Bình đáp, còn nói thêm một câu:

-tôi là bác sĩ, việc bệnh nhân có sinh mạng trong tình trạng sức khỏe tốt nhất là trách nhiệm của tôi.

Mặc Đăng Chính rút cuộc cũng hiểu rõ nguyên nhân, là bản thân cô ta quá tự tin kiêu ngạo. Cho dù là người của anh có vô dụng hay không thì cô ta chỉ tin bản thân cô ta. Dù sao cô ta cũng thể hiện việc xem thường cả tư chất lẫn nghiệp vụ người của anh huấn luyện quá rõ ràng.

Mặc Đăng Chính theo đó cũng chính thức bị xem thường, mặt xám lại, tức giận.

Lục Y Bình cảm nhận được tâm tình của hắn, cô quay lưng lại, cả người chìm trong ánh nắng chiều, nói:

-Anh khó chịu thì có ích gì.

Mặc Đăng Chính với tay cầm quyển sách kê bên cạnh giường, dùng một tay vừa giữ vừa lật, y thuật anh không biết nhưng vẫn có thể xem hình ảnh. Mặc Đăng Chính không ngẩng đầu lên, đáp lại một câu:

-tôi đói.

Lục Y Bình nghe thấy nhưng không đáp lại, cô bình thản ngồi vào ghế, thư thái đọc sách.

Mặc Đăng Chính cau mày, không ngờ có ngày bị roi vào tay nữ nhân cường bạo không xem hắn ra gì, bỏ qua lời hắn nói, còn thẳng thắn nói ra sự xem thường với hắn.

Hắn bị phũ đến điên đầu, không cam lòng nhưng rồi hắn lại cười nhạt, nhìn Lục Y Bình với một con mắt khác. Hắn muốn thu phục con sói này.

Hắn nhắc lại câu nói một lần nữa:

-Tôi đói.

-um.

Lục Y Bình ừ hừ như vậy, đôi mắt không rời trang sách, đôi tay không thôi lật sách.

Hắn-không bằng một quyển sách.

Tiếng điện thoại reo, Lục Y Bình bấy giờ mới cầm điện thoại đứng dậy. Cô không bắt máy mà rời khỏi phòng.

Lúc quay trở lại, thì trên tay Lục Y Bình là một khay thức ăn nhưng trên khay chỉ có một tô cháo lớn và hai đĩa hoa quả khác nhau.

Mặc Đăng Chính không khỏi đau lòng, nhìn Lục Y Bình có chút ai oán:

-Có nhất thiết phải đối xử với tôi như vậy không?

Lục Y Bình ngồi xuống mép giường, đặt cẩn thận khay cháo lên đùi hần.

-Tự xúc đi, nhìn tôi như thế thì cháo cũng không ngon hơn đâu.

Lục Y Bình cầm một đĩa hoa quả của mình đi về phía sô pha:

-ăn nhẹ nhàng sẽ giúp anh nhanh hồi phục.

Mặc Đăng Chính tự giác cảm thán,rất trách nhiệm với bản thân mà ăn hết.

Còn cảm thấy ngon miệng vô cùng, thoải mái vô cùng.

Lúc Mặc Đăng Chính dùng tay trái đặt khay cháo hết nhấc lên bàn bên cạnh thì Lục Y Bình đã cuộn người trong lòng sô pha mà ngủ ngon lành.

Hần định gọi, nhưng lại thôi.

Vết thương vẫn rất đau nhức, hần hạ giường xuống, đột nhiên trong không gian yên tĩnh vang lên tiếng của Lục Y Bình:

-điều khiển trên bàn,nút đỏ

Mặc Đăng Chính quay sang bàn, nhìn chiếc điều khiển có nút đỏ, vừa bấm nút thì toàn bộ rèm của được tự động kéo vào, che hết khoảng không bên ngoài.

Mặc Đăng Chính nhận ra hần thích thiết kế tiện lợi này.

Rồi hần nhìn người đang nhắm mắt không biết là đang ngủ hay không,khẽ cong miệng.

Hần thích nơi này,

Nửa đêm ,hai người thức giấc bởi tiếng chuông điện thoại của Lục Y Bình.

Cô nhanh chóng thức giấc đứng dậy, Mặc Đăng Chính nhàu mày:

-Đi đâu?

-bệnh viện có ca cấp cứu.

Sau này thân quen, Mặc Đăng Chính mới biết Lục Y Bình cài chuông riêng khi bệnh viện gọi tới nên Lục Y Bình không cần bắt máy cũng biết là ai.

Trước khi cô rời đi đã để trên bàn một tô cháo còn nóng, thuốc và một li nước hoa quả.

Mặc Đăng Chính nhủ thầm: hóa ra trong nóng ngoài lạnh.

Lục Y Bình trở về đã là tận trưa ngày hôm sau, mang theo cháo.

Hóa ra cô để sẵn cháo cho anh là sợ cô đi lâu anh sẽ đói chết.

Mặc Đăng Chính nhận ra, vị cháo của mỗi bữa đều khác nhau, không sợ ăn chán chết.

Đặt khay cháo quen thuộc lên đùi cho anh, Lục Y Bình thả người trên chiếc sô pha của mình. Nhìn cô xơ xác vì thiếu ngủ, đột nhiên hần rất muốn làm nũng nhưng lại không thể mở miệng, bởi tiếng thờ đều đều của cô đã nói lên việc cô đang chìm sâu vào giấc mộng.

Trong giấc mơ,Lục Y Bình thấy mình đang rơi xuống vực thẳm, rồi hình ảnh mờ ảo của tên bác sĩ đó hiện ra, cùng khuôn mặt một đứa trẻ mà cô đã từng thấy ở đâu đó.

Lục Y Bình giật mình thức giấc, ánh sáng của những vì sao qua cửa kính khiến Lục Y Bình nhận ra hần đang nhìn cô:

-Anh nhìn tôi làm gì?

Mặc Đăng Chính cười nhạt:

-Cô nghĩ xem

-um

Lục Y Bình bật điện, cô xuống lầu lấy đồ ăn khuya.

Mặc Đăng Chính lặng yên ăn cháo, cô yên lặng ăn pizza. Hần hỏi:

-Cô tên là gì?

-Lục Y Bình.

-Lục Y Bình, cô phát hiện ra điều đó rồi phải không?

Lục Y Bình ngẩng lên nhìn anh, nheo đôi mắt đầy thú vị. Hiếm lắm mới thấy cô cong miệng cười, bởi trong não cô bây giờ hiện lên khuôn mặt sau lớp mặt nạ. Cô đáp

-Dĩ nhiên,sao tôi lại không phát hiện ra được.

Điện thoại Lục Y Bình đổ chuông,là video call. Lục Y Bình thuận tay gạt trên màn hình điện thoại.Là một gương mặt của anh chàng Mỹ, tóc vàng, da trắng,mũi thẳng tắp cùng gương mặt cương nghị đang nở nụ cười:

-Hi ,Bình Bình.

Lục Y Bình nghe xong câu “ Bình Bình” thốt ra từ miệng Jimson, cô đột nhiên mất cảm tình, đang định tắt máy thì Jimson nói vội vã

-waiting

Lục Y Bình lộ ra ánh mắt khinh bỉ:

-coi như anh hiểu tôi thêm một chút, có án mạng sao?

Jimson cười:

-dĩ nhiên là có.

Lục Y Bình kết nối điện thoại với thiết bị gắn ở đầu giường.

Trên không trung hiện lên thân ảnh của Jimson, cuối cùng Mặc Đăng Chính đã hiểu vì sao ở đây lại có nhiều điều khiến như vậy.

Jimson mặc chiếc áo sơ mi đen,lộ hai cúc đầu.bên ngoài vẫn khoác chiếc áo cảnh phục. miệng tỏ ra hết sức ngạc nhiên:

-Y Bình,người đàn ông đang ngồi trên giường cô.

Mặc Đăng Chính nhìn tên tây kia không chút thiện cảm,lạnh lùng chẳng quan tâm, hần ăn hoa quả.

Lục Y Bình ngồi xuống cuối giường, đối diện màn hình Jimson,

-Mặc kệ anh ta, anh nói chuyện của anh đi.

Jimson không khống chế sự thất vọng trong đôi mắt, nhưng anh nhanh chóng trở lại bình thường.

-nếu không có vụ án ,em sẽ không nói chuyện với anh phải không?

Lục Y Bình thoải mái:

-Tôi chưa nghĩ đến vấn đề này nhưng tôi hứng thú với việc phá án cùng anh.

Coi như đây là một câu khích lệ,Jimson bỗng chốc thấy đời thật nở hoa. Tình yêu đem lại là gì? Chính là khi đôi phương lạnh nhạt,lạnh đến nỗi suối đóng băng,song đóng băng, biển đóng băng, cây khô khốc không một sự sống. đợi đến khi một sự tình cảm nho nhỏ mà đôi phương ban phát,bạn sẽ tự cảm động chính mình mà vui sướng,như gỗ ngàn năm ra hoa,ánh mắt bạn cũng sẽ lấp lánh như mặt trời chiếu vào băng tan chảy.Lúc đó bạn cũng sẽ nhận ra mình đã tự thủ phục dưới chân đôi phương, đời đời kiếp kiếp, nghìn thu vạn tượng cũng không thể thoát ra.

Jimson giờ một số ảnh nạn nhân cho Lục Y Bình xem:

-anh muốn nghe một số suy luận của em trước khi đi tóm tội phạm.

Lục Y Bình chăm chú nhìn những bức ảnh mà Jimson đưa lên.

Mặc Đăng Chính chứng kiến cảnh tượng này, trong lòng tự nhủ, cả đời này có lẽ anh sẽ không bao giờ quên được khoảng khắc này, khoảng khắc mà tất cả mọi thứ bị lu mờ, tất cả xung quanh anh trở nên hư hư ảo ảo. Một người con gái với sự thanh thoát mỏng manh, nhẹ nhàng dùng tiếng anh lập luận những quan điểm của mình, những luận cứ nhỏ bé mà lại logic với nhau đến kì lạ.

Thanh âm của nàng trong đêm khuya tịch mịch cứ đều đều và say mê anh.

Ngoài kia, cây khê khàng rung lá, những con bướm đêm từng nhip chậm chạp mở ra rồi lại khép lại đôi cánh của chúng, những vì sao cứ phút chốc lóe sáng mờ hồ hoa mắt.

Trong mắt anh, chỉ còn người đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Chào Em, Tôi Là Bạch Dị Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Đại ca, bao giờ anh mới chịu rời khỏi đây?

Đứng trước hắn, một thân ảnh hơi gầy, mặc vest đen tuyền không vấn vương chút hạt bụi, mặt trắng nhợt. Ánh mắt nghiêm túc như chưa từng biết cười có chứa vài phần độc ác, hai tay chấp ra sau đợi người trên giường lên tiếng.

Mặc Đăng Chính nằm trên giường, ung dung tự tại, liếc nhìn cơ thể cuốn băng của mình thậm chí chưa muốn rời đi. Khóe miệng hắn cười nhạt, tay lật dở vài trang sách y học. Qua một sự im lặng đến độ một con ruồi vỗ cánh cũng có thể nghe thấy được tiếng vo ve thì Mặc Đăng Chính mới lười biếng mở miệng.

-ở đây rất tốt cho việc dưỡng thương, cô ta cũng rất thú vị.

Bùi Tĩnh hơi cau mày nhìn xung quanh căn phòng trắng trợn thanh thoát hoa lan này rồi nói bằng âm thanh đều đặn:

-ông chủ đánh điện từ về muốn anh ra tay dẹp loạn bọn Thần Rồng, địa phận phía nam chúng đã phân phát một lượng lớn hàng trắng. Lãnh hồ báo tin về thì các tiểu thương nhỏ lẻ đều không được phép hoạt động. Sau một đêm chúng ngang nhiên tuyên bố phía là địa bàn của chúng.

Nghe xong một lượng thông tin, Mặc Đăng Chính không có chút bận tâm nào, chỉ nghe trong cuống họng hắn khẽ rung lên một tiếng:

-Ồ

Bùi Tĩnh chỉ có nhiệm vụ báo cáo, không có nhiệm vụ quan tâm biểu đạt. Hắn muốn tỏ ra giễu cợt thế nào cũng không liên quan. -Đại ca, cuối tuần này ông chủ từ về, ông chủ có lệnh phải giải quyết chuyện này trước khi ngài về.

-Ồ

Mặc Đăng Chính vẫn lật giở đều đặn trang sách, nhưng vẫn nghe thông tin truyền từ ngoài vào. Bùi Tĩnh cũng biết điều đó.

-Đại ca, bao giờ xuất phát.

Hắn bấy giờ mới gấp sách lại, khép hờ mắt chuẩn bị nghỉ ngơi. Bởi trước khi Tĩnh xuất hiện thì hắn đã xuống giường đi dạo quanh ngôi biệt thự xinh đẹp này.

-8h sáng mai đến đón ta, Tĩnh, người đi điều tra về Lục Y Bình cho ta. Chỉ duy nhất người làm điều đó mà thôi, sáng mai đưa ta báo cáo. Giờ người đi được rồi.

-vâng.

Bùi Tĩnh khẽ cúi chào, mấy giây sau căn phòng lại trở lại yên tĩnh như cũ, chỉ còn lại tiếng thở đều đều của Mặc Đăng Chính đang chìm vào giấc ngủ.

Lục Y Bình về lúc 12 giờ trưa, đem theo những món ăn thanh đạm cho Mặc Đăng Chính. Hắn ăn bằng vẻ uể oải giả tạo, còn Lục Y Bình ngồi xuống sofa quen thuộc của cô, lướt qua thông tin trên chiếc điện thoại, cô đột nhiên đứng dậy, đứng trước mặt Mặc Đăng Chính ở đúng chỗ Bùi Tĩnh đã đứng.

Lục Y Bình suy ngẫm gì đó rồi nhàn nhạt quay về ghế.

Cô chỉ ngồi yên trên đó, hầu như không có cử động nào. Mặc Đăng Chính âm trầm, chỗ cô ta vừa đứng, không sai lệch 1 li. Là kì lạ hay trùng hợp.

Lục Y Bình nhìn thông số báo trên điện thoại di động:

-nam giới

-1m75

-67kg

-cỡ giấy 42.

Toàn bộ sản nhà của cô đều lắp hệ thống cảm ứng. Bất cứ ai bước chân vào đây đều sẽ lưu lại các thông số như trên, từ đó tạo đồ họa mô phỏng vóc dáng người gửi về máy chủ, nay sẽ gửi về điện thoại của cô. Hệ thống này do Tinh Cẩn –chuyên viên kĩ thuật cao cấp thuộc đặc công của quân đội lắp đặt.

Ngoài ra hệ thống này còn quét được trên cơ thể người có mang kim loại vũ khí trên người hay không.

Lúc Lục Y Bình nhờ Tinh Cẩn lắp đặt, Tinh Cẩn còn không nể mặt mũi cô mà cười lớn, trêu cô cũng có ngày sợ bóng sợ gió đề phòng người đến hãm hại mình.

Lục Y Bình không thêm quan tâm, đáp rằng:

“Tớ chỉ không thích tên ngu xuẩn nào làm bản không khí nhà tớ mà thôi. Mặt khác tớ áp dụng công nghệ hiện đại chẳng phải làm tăng hiệu suất cho nước nhà, Nếu cậu có thể lắp đặt thành công ở nhà tớ thì chứng tỏ cậu có năng lực”

Tinh Cẩn nhìn Lục Y Bình,cô dám thách thức trắng trợn như thế, thôi được, cũng nên cho cô thấy một chút nếu không cô lại nghĩ anh kém cỏi.

*

Lục Y Bình suy nghĩ mấy giây khi nhìn kết cấu mô phỏng nam nhân. Xem chừng là thuộc hạ của hắn. Cô nhàn nhả mở miệng:

-sáng nay anh làm gì?

Mặc Đăng Chính nhìn cô bằng ánh mắt sắt đá như trước,lười nhác đáp:

-đi dạo,ngủ.

Mặc Đăng Chính không phải kẻ ngốc, khi đối diện với một người mà mình không thể nắm bắt được ý nghĩ thì càng không được ngốc. Nhưng Mặc Đăng Chính tuyệt đối không cho rằng cô nghiện sạch sẽ đến mức phát giác 1 hạt bụi do Bùi Tĩnh đem từ ngoài vào.

Mặc Đăng Chính ngày càng hứng thú việc đầu não như thế này.

Cảm giác thật kích thích.

Bạn đang đọc truyện *Chào Em, Tôi Là Bạch Dục Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Vụ án thứ 1.

NewYork-5 tháng trước, đồng người qua lại.

Lục Y Bình mặc chiếc áo mỏng màu xám cổ chữ V , quần dài đen bóng cùng giày thể thao trắng, tay ôm một chồng sách nho nhỏ.

Lục Y Bình vừa mới từ thư viện thành phố về , bỗng đoạn đường phía trước cách cô một khoảng trăm thước, người đông vây kín ồn ào,một đoàn xe dừng lại la ó vì tắc đường , bấm còi inh ỏi.

Dù thế,tắc ngày càng tắc nhưng đám đông phía trên vẫn không chịu giải tán.

Tiếng còi hụ của cảnh sát chợt làm náo loạn, một đội cảnh vệ trong xe ủa ra, đẩy đám đông vòng tròn ấy dạt sang một bên.

Vừa kịp lúc Lục Y Bình bước đến, hóa ra giữa vòng tròn là một tên loạn thần đang cầm con dao nhỏ dí vào cổ cô gái. Hắn có vẻ bị kích động, Lục Y

Bình bị cảnh sát đẩy ra nhưng cô vẫn đứng đó quan sát. Cô đẩy cao gọng kính loạn đang trễ xuống mũi.

Người này tầm 32,33 tuổi, quần âu, áo sơ mi buông thả, lộn xộn không tìm ra nếp gấp. Ánh mắt trợn trừng trừng về đám đông đang hiếu kì và lo sợ. Cô gái trẻ trong lòng hắn có đôi mắt xanh lơ, đang sợ hãi tột độ, nước mắt chảy không ngừng, con dao lạnh kề trên cổ cô ta khiến cô ta ứ ứ không nói được.

Tên này kích động, gã kéo chặt con tin vào người mình, miệng hét lớn:

-tránh ra, tránh ra...không tao sẽ giết ả này...

Từ xe cảnh sát, một người thanh niên mặc cảnh phục bước xuống. Lục Y Bình lướt qua bảng tên trên ngực của hắn, là Jimson.

Jimson có đôi mắt lam nhạt quyến rũ, tóc vàng hơi bông, gương mặt tương đối cứng cỏi, mang đậm chất của người đàn ông Mỹ.

Một tên đứng bên cạnh Jimson đang báo cáo tình hình, hắn gọi Jimson là đội trưởng.

Do tình hình cấp bách nên chưa thể biết được danh tính kẻ đang bị kích động này là ai, Jimson khoanh tay trước ngực, neho mắt nhìn tên tâm thần kia mà nói:

-Bỏ dao xuống.

Tên này càng kích động hơn, hắn lùi về phía sau vài bước, dường như tìm kiếm một khoảng cách an toàn, hốt hoảng nhìn Jimson đang sát khí đằng đằng. Gã lặp bập lặp lại:

-Tránh ra,...tránh ra...không tao giết ả.

Con dao trong tay gã ấn sâu vào cổ cô gái, cơ hồ đã rách da, cô gái khiếp đảm bần rùn chân tay.

Tên tâm thần này đột nhiên rút ra từ trong túi quần âu một khẩu súng ngắn, khua loạn xạ rồi nghe âm thanh “bằng” một cái.

Đó là tiếng 1 viên đạn đã ra khỏi nòng.

Ai nấy đều khiếp sợ ngồi sụp xuống bịt tai, gã bắn vô phương bắt định lên trời, rồi nhanh chóng khua khẩu súng về đám cảnh sát và người đứng quanh.

Người xem bấy giờ tản ra chạy hết, tiếng còi xe cũng không còn ồn ào, cả một đoạn đường bán kính 100m không còn một bóng người hiếu kì ban nãy. Trừ đám cảnh sát đang chia súng vào tên tâm thần và một cô gái vẫn đứng đó rất thản nhiên.

Là Lục Y Bình.

Cả đám cảnh sát lẫn gã kia đều ngạc nhiên, 1 tên cảnh vệ quay ra cô mắng:

-còn không mau biến đi.

Lục Y Bình nhún vai, tay vẫn cầm chông sách rất bình thản. Cô đáp lại bằng tiếng anh.

-Các anh không thấy cổ cô gái đó đã chảy máu rồi sao, đợi khi các anh quát được anh ta để súng xuống thì cái dao đã lấy mạng cô ta rồi.

Jimson nhìn Lục Y Bình bằng tia lạnh lẽo, lông mày hắn neho lại, hỏi tên đứng bên cạnh:

-Chuyên gia đàm phán của chúng ta đâu?

-đội trưởng, đang tắc đường, 15 phút nữa mới đến được.

Khuôn mặt Jimson xám xịt, tay vo nắm đấm, nổi cả gân.

Lục Y Bình bấy giờ đặt chông sách xuống dưới đường, nhẹ nhàng hướng về gã tâm thần mà nói giọng êm đềm:

-anh bình tĩnh lại, tôi hiểu tâm trạng anh lúc này.

Thấy Lục Y Bình tiến 2 bước về phía mình, gã khua khua khẩu súng đe dọa:

-Cô đứng đó, không được lại gần đây, không tôi sẽ bắn ả.

Cô gái bị hắn đẩy lên phía trước làm bình phong.

Lục Y Bình vội lên tiếng nhưng thanh âm vẫn rất nhẹ nhàng trong trẻo:

-được rồi.

Không khí im lặng căng thẳng, Jimson không hiểu cái cô gái ngoại quốc kia định làm gì, đang định sai người lôi ra ngoài thì thấy cô chột lên tiếng:

-Bác sĩ, sao anh lại làm thế?

Jimson ngạc nhiên, quay sang hỏi tên cấp dưới:

-tên đó là bác sĩ?

-đội trưởng,em không biết.

Jimson hướng về phía Lục Y Bình hỏi:

-cô quen gã ta?

Lục Y Bình nhìn Jimson lắc đầu, rồi cô quay sang nhìn gã tâm thần kia đang bị bắt ngờ vì cô biết gã là bác sĩ, cô nói bằng giọng có vẻ trách dỗi:

-Bác sĩ, anh nên cẩn thận,con dao đó rất sắc bén, quả thực anh đang làm đau cô ấy, anh xem máu ở cổ cô ấy đã chảy ra rồi kia.

Mặt gã có chút hoang mang, vì bây giờ gã đang đứng đằng sau cô gái, rất muốn kiểm chứng xem cô gái có bị chảy máu hay không.

Gã ấn sát cô gái vào người mình nhưng cơ thể của gã vẫn đứng đằng sau . phải cầm dao vẫn dí sát cổ cô gái, không có chút nói lỏng. tay trái dạn đã lên nòng, vẫn hướng về đám cảnh sát.

Gã nhận thấy mình đang bị cô gái ngoại quốc trước mặt làm cho hoang mang, gã gằn giọng:

-cô im đi.

Lục Y Bình vẫn tiếp tục nói:

-anh sinh ra là để cứu người, sao bây giờ lại dùng con dao cứu người này để đe dọa một người vô can như thế, nhìn xem, cô ấy yếu ớt đến mức nào kia, bàn tay anh đã thấm nước mắt của cô ấy rồi. Lương tâm bác sĩ của anh để đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Chào Em, Tôi Là Bạch Dư Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Cô gái trong lòng gã bấy giờ run rẩy:

-xin anh, tôi đang có thai. ...xin anh. ...thả tôi. ...thả tôi ra.

Nếu là bình thường, gã sẽ thương hại cô gái, nâng niu và ngăn lần xin lỗi. Nhưng bây giờ thì không, nhất là khi nghe hai từ “ có thai” gã càng kích động.

Máu ở cổ cô gái đã chảy thành một dòng, mắt Lục Y Bình lóe lên một điểm sáng khi thấy tên tội phạm lộ ra một tia kinh hãi.

Lục Y Bình nhanh chóng tiếp lời:

-Tôi biết, tôi biết anh không cố ý làm cô ta có thai.

Câu nói hiệu nghiệm ngay tức thì, con dao đã hơi lỏng ra trong vải khắc rồi lại trở về như cũ. Gã lặp bập:

-cô biết...cô biết..

Lục Y Bình gật đầu:

-phải, tôi biết. anh là một người có đạo đức.

Gã tâm thần này kích động hơn nữa, hấn văng tục, khua khẩu súng, lại một phát nổ. Gã bắn băng quơ, Lục Y Bình không hề giật mình, cô nói với gã bằng giọng kiên định.

-Tôi đang nghe anh nói đây.

Gã gào lên một câu:

-Tôi không cố ý, lúc đó tôi bị say. Tôi không cưỡng hiếp ai cả.

Lục Y Bình suy nghĩ mấy giây, cân nhắc lời nói:

-Cô ta muốn anh chịu trách nhiệm với cái thai sao?

Tên tội phạm lại gào lên, ánh mắt gã lộ vẻ xót xa trong chốc lát:

-Cái thai không phải của tôi, là cô ta hoang đâm rồi bắt tôi chịu trách nhiệm. Cô ta thật đáng ghê tởm.

Rồi gã lại nổi xung, bắn một cách loạn xạ lên trời, nhưng trước đó có một viên bắn thẳng, ghim vào cánh tay Lục Y Bình.

Lục Y Bình nhếch mép, nhìn gã tâm thần đang phân trần:

-Tôi không giết cô ta, cô ta đến tìm tôi, bắt tôi chịu trách nhiệm, tôi chỉ đẩy cô ta nhẹ... là cô ta đã ngã vào máy đo. Tôi không giết người. Lục Y Bình đã rõ câu chuyện, cô cắt ngang sự kích động của gã:

-anh cứu bao nhiêu người rồi?

Gã ngơ ngác trước câu hỏi.

Tên cấp dưới của Jimson hỏi hần:

-Cô ta đang làm cái quái gì vậy?

Jimson hết nhìn cô gái bé nhỏ đang dùng tiếng anh chuẩn như người bản địa kia, khóe miệng khẽ nhấc lên:

-còn phải hỏi sao, cô ta đang cứu người.

Tên cấp dưới đột nhiên hoảng hồn, nhìn hần:

-đội trưởng, anh nhìn tay cô ta xem.

Jimson theo hướng tên cấp dưới chỉ mà nhìn tay Lục Y Bình rồi nhìn xuống đất, là máu, máu nhỏ từ cánh tay xuống đất.

Jimson đoán cô ta bị trúng đạn rồi, hần cau mày.

Tự đứng trong lòng hần dâng lên cảm giác bội phục.

Lục Y Bình rất đau nhưng gương mặt vẫn chưa có chút sắc thay đổi. Vẫn coi như chưa có chuyện gì, tiếp tục thản nhiên trò chuyện với gã tâm thần;

-không nhớ được phải không? Anh đã cứu vô số người. Đạo đức của anh không ai có thể nghi ngờ, là cô ta tự hại chính mình, anh không giết người. Tôi tin chắc là như vậy.

Nghe Lục Y Bình nói chạm đến tâm can gã, gã ngơ ngác đánh rơi con dao nhưng rồi gã chợt tỉnh nhận ra mình trong tình thế nguy hiểm, hần nhanh chóng dí khẩu súng vào đầu cô gái.

Hần càng trở nên kích động, mặt hần tái đi, trắng nhợt.

-cô tin cũng chẳng ích gì, bọn họ sẽ không tin, tôi sẽ phải đi tù.

Lục Y Bình nhìn Jimson đầy ân ý. Jimson bắt được ánh mắt cô nhưng không hiểu cô đang định nói cái gì, cũng không thể hỏi.

Khẩu súng của gã có 6 viên đạn, Lục Y Bình đã đếm số đạn được bắn ra, gã chỉ còn 1 viên duy nhất.

Lục Y Bình không dám chắc Jimson hiểu ý mình, trong đầu cô đang tính toán suy nghĩ xem bên trong túi quần kia liệu còn một khẩu súng khác hay không.

Việc gã đánh rơi con dao mà không nhặt lên có thể diễn ra 2 khả năng, thứ nhất gã không dám cúi nhặt, thứ 2 là gã có thể còn 1 khẩu súng hay 1 thứ gì đó khác trong túi quần.

Lục Y Bình dờ giọng trách cứ gã, vừa đi đi lại lại khiến gã vừa phải để ý cô, vừa phải để ý cảnh sát.

-nếu trách phải trách ông trời có mắt như mù, anh cứu bao nhiêu mạng người như vậy mà ông trời lại lơ đãng xử với anh như thế. Anh xem, có phải quá đáng lắm không?

Rồi đột nhiên Lục Y Bình chuyển sang giọng khẩn trương.

-Bác sĩ, anh phải giữ chặt cô gái đó. Nếu không có cô ta thì anh không thể thoát được đâu.

Tay cầm súng của gã run run.Đám cảnh sát không hiểu vì sao cô lại đầy nguy hiểm cho con tin.

Bạn đang đọc truyện *Chào Em, Tôi Là Bạch Dư Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Lục Y Bình đang tạo dựng mẫu thuẫn trong lòng gã, cô tiếp tục nói, khiêu khích sự kích động của gã:

-Tôi biết anh không nỡ làm tổn thương cô gái này đâu. Anh sinh ra để cứu người, là cứu người chứ không giết người.

Lục Y Bình đi sang ngang một chút, để gã dù đứng đằng sau cô gái nhưng vẫn có thể thấy được cô. Cô tiếp tục:

-Nhưng nếu tôi là anh ,tôi sẽ không dí súng vào đầu cô gái như vậy, bởi tôi cũng là một bác sĩ. Nếu có bắn thì tôi sẽ bắn ông trời, bắn nát ông trời tại sao lại bắt công như vậy.

Lục Y Bình ngẩng cô lên trời, giro tay phải của bản thân lên. Dùng hai ngón tay duỗi như kiểu bắn súng, miệng thốt ra một từ “đoàng” rõ ràng.

-Anh xem,dù anh có khôn khéo như thế nào thì ông trời vẫn rất trong xanh, sao anh không bắn nát ông trời đi, bắn đi, bắn. Cô gái đứng đằng trước anh chẳng có tội lỗi gì. Tội là ở ông trời, anh ngẩng đầu lên mà xem, tại sao ông trời vẫn đẹp đẽ sau khi hại đời anh.

Sự gấp rút trong giọng nói của Lục Y Bình khiến gã cũng trở nên khẩn trương mà bắt chước theo hành động của cô.

Gã ngẩng đầu lên,chưa bao giờ gã thấy bầu trời xanh lại đáng ghét như vậy.

Lục Y Bình lại đánh mắt sang Jimson. Cả đám cảnh sát chỉ chăm chăm nhìn vào khẩu súng,không gian yên tĩnh khi tiếng lên đạn được vang lên. Cô gái khiếp đảm không dám mở mắt ra một chút nào nữa.

Gã cười chế giễu, khẩu súng từ từ rời khỏi gáy cô gái. . .dần dần hướng lên trời xanh.

Gã nã đạn liên tục nhưng vốn chỉ còn một viên duy nhất đã rời khỏi nòng súng. Jimson như tên bắn phi người đến nhưng tay phải của gã nhanh chóng đút vào túi quần.

Trong vài tích tắc, con dao phẫu thuật được phi ra từ tay của Lục Y Bình, găm vào cánh tay gã khiến gã đau đớn không kịp rút vật từ trong túi ra.

Jimson bay người đập ngã gã. Cả đội còn lại công tay gã lại. Gã nhìn Lục Y Bình như oán trách.

Lục Y Bình mang hương vị lạnh lẽo,khác hoàn toàn con người vừa đám phán ban nãy. Cô đứng trước gã tội phạm còn đang gầy dựa, lạnh lùng rút con dao đang găm trên cánh tay gã.

Cô gái được cứu thì khóc lóc cảm ơn rồi rít. Nhưng Lục Y Bình không một chút liếc nhìn.

Jimson cạn lời,không biết nói gì hơn.

Gã tội phạm tay túa máu, đau đớn gào gào. Lục Y Bình chỉ đơn giản là lấy lại đồ của mình thôi.

Lúc bấy giờ chuyên gia đàm phán của đội mới tới nơi, Jimson không hài lòng, mặt mày dữ tợn hạ lệnh đem gã tâm thần này về trại.

Còn anh thì đi lấy xe,mở cửa sẵn chờ cô gái Châu Á đặc biệt này.

Lục Y Bình quay lại, dùng tay không bị thương ôm lấy chồng sách.

Cô làm mọi thứ rất thân nhiên đến nỗi Jimson cũng phải nhắc nhở gấp gáp:

-Nhanh, tôi đưa cô đến bệnh viện. Cô mất máu nhiều rồi đấy.

Lục Y Bình nhìn chiếc tay áo xám sẫm máu đỏ, cô như kiệt sức ngồi vào xe. quả thật lúc này mặt Lục Y Bình đã trắng dã ,trán lấm tấm mồ hôi. Cô đang cố chịu đau đớn.

Jimson lái như bay tới bệnh viện, trong lúc chờ bác sĩ lấy viên đạn thì anh ở bên ngoài hồi tưởng. Khoảng khắc anh bay người tới tên tội phạm thì phát

hiện một vật bạc sáng bay loáng như tia chớp xuyên qua không khí. Khi anh định thần thì vật đó đã ghim vào tay tên tội phạm.

Trong túi quần gã vẫn còn một khẩu súng. Anh nghĩ thầm “ cô ta rất nhạy bén”.

Không kim được tò mò, anh đi vào phòng, bác sĩ đã tiêm thuốc tê và chuẩn bị lấy viên đạn.

Lục Y Bình nheo mắt khinh thường, nhưng cô phải công nhận, đau thật đấy.cảm giác muốn liệt cánh tay luôn rồi.

Jimson kéo một chiếc ghế ngồi bên cạnh,không bận tâm cô đang như thế nào mà đặt luôn câu hỏi:

-Tại sao cô biết anh ta là bác sĩ?

Lục Y Bình không ngờ đội trưởng đội cảnh sát lại không nhận ra gã đó là một bác sĩ.Cô vốn không có cảm tình tốt với đàn ông ngoại quốc, nay ấn tượng lại càng thể thâm.

Lục Y Bình dùng tay phải đẩy gọng kính, hững hờ đáp:

-Ngón tay anh ta đặc biệt thon dài, nếu không phải theo nghệ thuật thì là bác sĩ.

Jimson ngả lưng vào ghế,khinh thường nói:

-Chỉ vậy thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Chào Em, Tôi Là Bạch Dực Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Lục Y Bình giục bác sĩ lấy nhanh lên, sau đó nói tiếp với Jimson.

-con dao gã dùng là con dao thuộc ngành y, mặt khác, dù quần áo gã có luộm thuộm nhưng đặc biệt sạch sẽ, gã không để móng tay, được cắt rất gọn gàng. Gương mặt gã có râu cằm lún phún chứng tỏ gã bận tâm suy nghĩ rất nhiều,khả năng máy đêm liền gã không ngủ.

Hơn nữa,tay gã không hề có đeo nhẫn chứng tỏ gã chưa kết hôn. Nhưng khi nghe con tin nói đến hai từ ‘ có thai’ thì ánh mắt gã biến đổi dẫn đến kích động. Có thể thấy gã có mâu thuẫn với 1 cô gái đang mang thai. Chưa kết hôn mà lại dính dáng đến phụ nữ có thai thì chỉ có hai trường hợp. thứ 1 : bạn gái gã có thai với kẻ khác. Thứ 2: gã làm cho 1 người con gái có thai bằng cách nào đó.

Đưa ra giả thiết, tôi nghiêng về giả thiết đầu tiên. Lấy nó làm nền tảng, xét theo phong tục phương Tây cách anh rất thoáng cộng thêm tư tưởng của một người bác sĩ thì gã không thể kích động như vậy. Có thể gã đã bị cô ta làm cho mất ngủ,đe dọa đến sự nghiệp hoặc gia đình gã. Con người khi bị thiếu ngủ trầm trọng cộng thêm áp lực sẽ dẫn đến tức giận bạo lực. Từ câu gã nói “cô biết...cô biết” thì tôi đã khẳng định chắc chắn suy luận của mình đã đúng. Cô gái đó chắc hẳn đã tìm gã trong khi gã rời trí nên mới xảy ra ầu ẩu. Theo như lời gã thì gã không cố ý đẩy cô ta vào một thiết bị nào đó và chết. còn anh ta mang theo súng, kích động lao ra đường.

Giọng Lục Y Bình tương đối nhẹ,nhưng không hề có chút cảm xúc nào trong đó. Jimson lắng nghe cô như một cậu học trò ngoan ngoãn.

Lục Y Bình thấy bác sĩ đã cuốn băng xong, liền nói giọng mỉa mai với Jimson:

-Như thế đã chi tiết chưa ngài đội trưởng. Đã quá trễ giờ ăn tối của tôi rồi ngài ạ, tạm biệt.

Jimson nghe xong lập luận của Lục Y Bình thấy đơn giản mà logic. Mặt anh vẫn đang thất thần.

Lục Y Bình không quan tâm hẳn, cô đang đói và nghĩ đến lúc hết thuốc tê thì sẽ rất đau.

Lục Y Bình vừa đặt chân xuống đất thì Jimson đã nắm tay cô, hỏi như một đứa học sinh:

-từ từ đã, sao cô đoán là gã đó có khẩu súng thứ 2?

Lục Y Bình không chút khách khí mà hất tay anh ra. Giọng hơi gắt:

-Dĩ nhiên là phải lường trước tất cả các khả năng có thể xảy ra. Anh không thấy khi gã đánh rơi con dao mà gã không mấy bận tâm nhặt nó lên à. Không ai dám chắc gã không còn thứ gì nguy hiểm khác. Nếu gã đó nổ băng quơ thì biết đâu lại có thêm người trúng đạn.

Jimson đuổi theo Lục Y Bình đến tận cổng bệnh viện, nói nhanh:

-Cô ở đây, tôi đi lấy xe chở cô về.

Lục Y Bình nhún vai. Cho đến khi Jimson lấy xe quay lại thì Lục Y Bình đã đi mất. Đột nhiên, Jimson thấy lòng vô cùng hụt hẫng, còn chưa kịp hỏi thông tin gì. Lục Y Bình bây giờ giống như nữ thần trong lòng anh.

Lục Y Bình uể oải mở cửa bước vào nhà, Tinh Cẩn đã dọn xong bữa tối ra bàn. Mùi thơm kích thích cái dạ dày rỗng tuếch của cô.

Nhưng Tinh Cẩn đã rất sững sốt nhìn cái tay đang bị băng bó kia, nổi điên:

-Lục Y Bình, cậu đi thư viện thành phố mà cũng gặp tai nạn.

Lục Y Bình nén cái cảm giác khó chịu ở tay mà hơi cười:

-Ờ, tai nạn nhẹ.

-rốt cuộc là có chuyện gì?

Tinh Cẩn ngồi xuống ghế đối diện cô, bức bối đưa cốc nước cam lên miệng thì bị câu của đại tiểu thư Lục gia làm cho phun hết nước ra thức ăn gần đó:

-bị trúng đạn.

Tinh Cẩn khòe miệng giật giật, không biết nên như thế nào:

-Đạn ở đâu ra, lại rảnh rồi bay vào tay cậu. chẳng lẽ tình hình nước Mỹ đã loạn đến mức đó rồi.

Lục Y Bình vẫn tắt kể lại chuyện vừa rồi. Vừa kể vừa gấp thức ăn, từ trước đến giờ đồ ăn do Tinh Cẩn nấu luôn hợp khẩu vị của cô nhất.

Tinh Cẩn nghe xong tức đến nổi đỏ mắt, gằn giọng:

-Lục Y Bình, cậu đừng có rảnh rang tham gia mấy chuyện không liên quan nữa đi. Cậu là bác sĩ phẫu thuật, cậu biết tay cậu giá trị như thế nào không hả, cậu còn như thế, đừng trách tôi báo cáo với bố.

Lục Y Bình gấp miếng thịt đông ba cho vào miệng, không bận tâm Tinh Cẩn đe dọa mình, lười biếng ờ lại một câu. Sau đó cô đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, liền nói:

-Tinh Cẩn, mua giúp tớ thêm ít quần áo đi. Đồ lót loại này mặc cũng không thoải mái. Thay hết cho tớ.

Đầu Tinh Cẩn bốc khói.

Bạn đang đọc truyện *Chào Em, Tôi Là Bạch Dực Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Lục Y Bình chết tiệt, không lo cho tính mạng của mình gặp nguy hiểm, lại còn nói ra vấn đề quần áo lúc này. Nếu có thể, Tinh Cẩn nhất định sẽ bóp cổ Lục Y Bình ném ra ngoài đường.

Lí do khiến Tinh Cẩn tức giận đến mức đó cũng chỉ vì lo lắng cho kẻ ấu trĩ Lục Y Bình kia. Học Y nhưng lại có sở thích đặc biệt về phá án, toàn dính vào chuyện không đâu.

Về việc quần áo, Lục Y Bình rất lười mua đồ, kể cả đồ bên trong lẫn bên ngoài. Khi còn ở nhà thì sẽ có người thiết kế đem đồ đến dựa vào số đo, nhưng từ khi sang Mỹ thì việc đó giao lại cho Tinh Cẩn.

Sống với nhau từ nhỏ, Tinh Cẩn biết Lục Y Bình chẳng hiểu thế nào là nhân tình thế thái, cũng không để ý đến việc anh là con trai nên cứ mặc nhiên giao phó. Tinh Cẩn ngẫu nhiên trở thành một mama hết sức tốt bụng làm tất cả từ nấu ăn, giặt đồ, trò chuyện. xử lý tài liệu giúp Lục Y Bình. Dù nghề nghiệp của anh bên công nghệ thông tin và còn bận gấp chực lần Lục Y Bình.

Tinh Cẩn là con nuôi nhà họ Lục, anh bằng tuổi với Y Bình. Năm anh 5 tuổi, mẹ anh mắc bệnh hiểm nghèo, nhà không có một xu chạy chữa. khi đó mẹ của Tinh Cẩn được nhà họ Lục chữa bệnh miễn phí và nuôi ăn hai mẹ con năm năm trời nhưng rốt cuộc mẹ không thể cứu sống, năm anh 10 tuổi, mẹ anh qua đời. Người ta muốn đem anh tới trại trẻ.

Lục Dĩ Tường thấy anh ngoan ngoãn, tư chất thông minh liền curu mạng anh, đi làm thủ tục nhận con nuôi. Đổi tên anh thành Lục Tinh Cẩn. Cho anh làm

bạn với đứa con gái độc nhất nhà họ Lục- Lục Y Bình.

Năm đó anh khắc sâu hình ảnh một cô nhóc thích phi dao vào gốc cây sồi già trong vườn, tự nhủ cả đời này sẽ làm bạn cô để trả ơn nghĩa.

Tinh Cẩn tư chất tốt nhưng phải rất nỗ lực để theo kịp tốc độ nhảy lóp của Lục Y Bình, anh biết cô bên ngoài không hề có một người bạn nào nên càng ra sức phấn đấu để có thể chung lóp với cô.

Nhớ một lần, anh học nhiều đến nỗi bị chảy máu cam và ngất giữa sân trường. Lúc đó chính Lục Y Bình bế bằng nửa anh đã công anh vào phòng y tế. Dù anh nói cô cứ lên lóp học, ở đây có bác sĩ rồi nhưng Lục Y Bình vẫn mang về mặt điềm nhiên, không nói một lời, vừa ngồi cạnh anh vừa đọc sách. Chính điều đó làm anh cảm động.

Biết anh không hiểu bài, cứ lặng lẽ dùng que viết lời giải trên cát ở sân vận động gần nhà.

Khi anh bị bạn bè trêu chỉ biết theo dõi con gái thì Lục Y Bình cầm con dao nhỏ phi giữa hang tên cầm đầu. Con dao ghim phập một nhát xuống nền đất, khiến tên cầm đầu trêu anh run cầm cập đến mức tè cả ra quần. Lục Y Bình chống hông ra lệnh:

-Còn trêu Tinh Cẩn, con dao sẽ cắm vào ngực mày.

Bọn đó khiếp hãi bỏ chạy.

Tinh Cẩn và Lục Y Bình trở thành anh em nhà họ Lục không ai dám động đến.

Là con nuôi nhưng Lục Dĩ Tường chưa bao giờ phân biệt. Lục Y Bình được hưởng gì, anh sẽ được như vậy. Có lỗi thì phạt, làm tốt được khen. Đối xử với anh không khác gì con ruột. Nhưng anh tự hiểu rằng yêu cầu duy nhất của Lục Dĩ Tường chính là phải ở bên, vừa làm bạn vừa bảo vệ Lục Y Bình.

Anh có quyền theo đuổi ngành anh thích, dù là nhân viên kỹ thuật cao cấp của đặc công thì anh vẫn phải ở bên Lục Y Bình.

Gặp nhau khi 5 tuổi, 5 năm sau trở thành anh em trong cùng gia đình.

Anh thực sự bị khí khái của Lục Y Bình làm cho can tâm tình nguyện.

Bây giờ nhìn Lục Y Bình bị thương, làm anh cảm thấy như chính mình bị đau đớn.

Anh kéo đĩa thịt ra khỏi tầm gấp của Lục Y Bình:

-Cậu là bác sĩ, không biết bị thương thì không nên ăn mặn sao. Ăn thanh đạm sẽ giúp vết thương chóng hồi phục. Là đạn đấy, không phải dao gọt hoa quả của tay bình thường đâu.

Lục Y Bình gạt đầu nhưng tay vẫn kéo đĩa thịt trở lại:

-không sao, miễn được ăn đồ cậu nấu. Tờ tình nguyện khỏi chậm 1 tuần.

Sự dịu dàng vô tình này, Tinh Cẩn mềm lòng và say mê.

Bạn đang đọc truyện *Chào Em, Tôi Là Bạch Dự Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Vụ án thứ 2:

Giữa đại học cổ kính và rộng lớn, Lục Y Bình thư thái rảo bước. Cô đang có hẹn với giáo sư Hardpoel về bài văn sẽ thuyết trình vào tuần sau.

Từ phía trước, hai người mặc cảnh phục đi tới. Vẫn là cái khí thế át người ban đầu, không biết là do bộ cảnh phục hay cái khuôn mặt sắt lạnh của Jimson.

Từ sau khi cô bỏ đi tại bệnh viện lần đó, anh đã tức tốc cử người đi điều tra nhưng thông tin thu được khá ít ỏi.

Jimson đứng trước mặt cô, giơ tay chào:

-Chào cô, cô còn nhớ tôi chứ.

Lục Y Bình lướt qua mặt anh, không bắt tay lại mà vòng qua anh tiếp tục đi về phía trước. Jimson khòe miệng giật giật, nữ thần quả nhiên rất kiêu ngạo đồng thời lại rất tự mãn. Được thôi.

Anh quay người, mặt dày đi theo cô.

-này

Thấy hai cảnh sát cứ đi theo đằng sau, rất nhiều người đâm ra tò mò. Lục Y Bình xoay người, bình thản nhả chữ:

-Jimson, anh là con hải âu báo tội ác.

Jimson mỉm cười, đi ngang bằng cô. Còn tên cấp dưới lặng lẽ theo sau. Jimson lên tiếng:

-Cô có thời gian không? Tôi mời cô ăn trưa.

Lục Y Bình không thay đổi tốc độ bước đi, hờ hững đáp lại:

-bạn.

Jimson vẫn không ngừng nói:

-Bạn mà không cần ăn trưa sao, tôi nhớ lần đó cô băng xong tay là vội vàng về nhà ăn tối hay sao.

-anh không đi bắt tội phạm ,rảnh rồi xuất hiện ở đây làm gì.Chẳng lẽ Newyork này đang rất yên bình .

Jimson lắc đầu:

-không, tôi đến đây để điều tra án.

Đã tới văn phòng của giáo sư Hardpoel, đây là một giáo sư già, tóc đã trắng, da nhăn chảy xệ, cặp kính tròn đặt trên mũi làm tăng vẻ già nua, tri thức. giáo sư khoác áo blouse, ngồi yên vị trong chiếc ghế bành xem tài liệu.

Thấy Lục Y Bình vào cùng một cảnh sát, ông lật đật đứng dậy. giáo sư nhận ra đây đội trưởng đội cảnh sát, ông bắt tay Jimson thân mật:

-Vụ án có tiến triển gì không?

Jimson lắc đầu, ngồi xuống ghế cho khách:

-Không có gì mới cả.

Jimson nhận thấy ánh mắt chế giễu của cô gái phương Đông kiều ngạo, bỗng nhiên cảm thấy vừa tức giận vừa xấu hổ. Anh nói với giáo sư:

-Cô Lục đây rất có tài phân tích, vụ đàm phán lên báo lần đó đã khiến cả đội cảnh sát chúng tôi rất khâm phục. Tôi hi vọng ngài nói với cô ấy cùng giúp đỡ chúng tôi trong vụ này.

Vị giáo sư thấy Jimson rất coi trọng nghiên cứu sinh của mình, cảm thấy vô cùng vui vẻ và tự hào. Ông chỉ xem qua bài luận văn vốn đã được làm hoàn hảo của Lục Y Bình rồi nói với cô rảnh rồi thì xem qua vụ án với cảnh sát, dù sao nạn nhân cũng là sinh viên của trường.

Lục Y Bình gọi là nể mặt giáo sư vâng dạ 1 2 câu rồi nhanh chóng cùng Jimson xin phép ra khỏi phòng.Lúc này Lục Y Bình đang nghỉ đến bữa trưa do Tinh Cẩn nấu,món cà ri hầm như thơm phức.

Jimson bỗng nhận được cuộc điện thoại, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi. Anh nói với tên cấp dưới đi lấy xe,rồi quay sang nói với Lục Y Bình:

-Xây ra án mạng rồi, nạn nhân vẫn là sinh viên trường cô, cảnh sát vốn không cho phép người dân tham gia điều tra nhưng tôi vẫn rất mong cô đi cùng .Sự quan sát nhạy bén của cô sẽ phần nào giúp đỡ chúng tôi.

Tên cấp dưới đã đem xe đến trước bậc thềm. Lục Y Bình suy nghĩ một vài giây rồi quyết định đi theo Jimson. Tên cấp dưới đưa laptop cho hai người, là thông tin vừa được gửi về từ hiện trường.

Nạn nhân là Eward, 23 tuổi, sinh viên chuyên ngành Hóa học.

Xe chạy khoảng 10 phút, hai người đi tới một con hẻm nhỏ ở phố Vicent. Xe không thể vào được, họ xuống đi bộ. Xuyên qua con hẻm nhỏ dài, rẽ khúc quanh vài lần, họ đến một dãy nhà 2 tầng xập xệ, thiếu ánh sáng. Qua bậc cầu thang lát gạch cũ kĩ bị rêu bám phủ chân tường, họ tìm vào phòng nạn nhân.

Cảnh sát đã quay băng vàng cả căn nhà. Nhờ Jimson,Lục Y Bình đã vào được bên trong. Cô quan sát tỉ mỉ, căn phòng của Eward nằm ở lầu 2, có lan can chắn ở phía trước. Căn phòng không lớn,kê một giá sách, 1 giường ngủ,quần áo hiện tại được bày bừa khắp nhà. Mùi hôi cùng ẩm mốc gieo rắc trong không khí khiến Lục Y Bình nhức mũi, cô đeo khẩu trang y tế, rút từ trong túi quần ra một đôi găng tay trắng chuyên dụng.

Jimson nhìn thấy, nét mặt cứng đờ như đá, chẳng lẽ nữ thần kia luôn mang theo dụng cụ bên mình, anh vô thức nhìn vào túi quần cô, trong đó hẳn sẽ một

con dao phẫu thuật.

Lục Y Bình phát hiện ánh mắt của Jimson đang nhìn mình, cô đẩy gọng kính, lạnh lẽo như băng nhìn lại trong vài giây rồi quay lại việc quan sát.

ps: tác giả vừa bị tan nạn nhưng ôi , được thần linh bao bọc nên vẫn còn sống ôm laptop viết tiếp chương cho độc giả. Độc giả thân thương nhớ comment phản hồi nha, đó là 1 nguồn động lực to lớn để hồi phục tinh thần và thể xác sau chấn động . cảm ơn độc giả !

Bạn đang đọc truyện *Chào Em, Tôi Là Bạch Dư Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Nạn nhân là một thanh niên gầy, tóc nâu sậm, nằm giữa nhà, trên người chỉ mang mỗi chiếc quần lót, tư thế co quắp.

Nhân viên pháp y đang khám nghiệm, Lục Y Bình cũng rất tự nhiên chạm vào xác nạn nhân. Cô xem xét cổ, móng tay, xem qua toàn bộ vết trên cơ thể rồi đứng dậy.

Quan sát giá sách, Lục Y Bình thấy một tấm thẻ chụp thiên thể vũ trụ, ở giữa là một hành tinh nào đó. Sách trên giá chủ yếu là chuyên ngành Hóa, vài quyển tạp chí đen, đĩa phim sex và nhạc rock. Xem chừng nội tâm bên trong mãnh liệt hơn vẻ gầy gò bên ngoài.

Trong phòng chỉ có duy nhất 1 tấm ảnh chụp với một người phụ nữ đứng tuổi, Lục Y Bình nghĩ chắc là mẹ cậu ta. Tuy nhiên trên tường có vết của những bức ảnh đã được lột ra.

Chiếc giường đơn của cậu ta được thiết kế theo kiểu cá nhân, chấn gối lộn xộn, mền màu xám, Lục Y Bình lật dở, nhìn thật kĩ, bên kê giường có một sợi tóc ngắn màu nâu nhạt, dưới chiếc gối cũng tìm thấy một số sợi. Chiếc gang tay cô chạm vào chiếc mền, có chút dịch trắng sền sệt. Miệng Lục Y Bình khẽ cong lên.

Jimson thấy Lục Y Bình quá chăm chú nên anh cũng không dám làm phiền. anh cũng xem xét cả căn phòng, cho đến khi thấy cô chăm chú vào chiếc giường thì anh mới lên tiếng:

-Có phát hiện gì không?

Lục Y Bình gật đầu:

-có

Jimson thỏa mãn:

-tôi cũng có, cô nói trước đi.

Lục Y Bình tháo khẩu trang, cong đôi mắt đen lánh biết cười nhưng như đùa cợt anh:

-Nếu là anh, anh phá vụ này trong bao lâu?

Jimson rần mặt lại, khoanh tay trước ngực:

-tôi không trả lời câu hỏi mang tính giả sử. Cô mau nói suy nghĩ của cô đi.

Lục Y Bình nhún vai, thông thả bước ra ngoài:

-Tôi đã xem xét cẩn thận, nhưng có một chút muốn xem báo cáo pháp y bên các anh. Nhưng trước đó chúng ta đi gặp người phát hiện ra cái xác rồi còn đi ăn trưa, đã quá giờ rồi.

Jimson nói không bức là nói dối, nhưng anh rất muốn xem lập luận của cô gái bé nhỏ này. Nhưng người phát hiện ra cái xác là bà chủ cho thuê nhà cũng không cung cấp được nhiều thông tin, họ đành rời khỏi con hẻm tìm quán ăn.

Trên đường đi Jimson có nói qua cho cô vụ án trước. hai vụ đều có điểm tương đồng, nhất là trong túi nạn nhân trước cũng có một tấm thẻ chụp 1 hành tinh trong hệ mặt trời.

Lục Y Bình nheo mắt thích thú:

-anh nghi ngờ thủ phạm là 1.

-Rất có khả năng, tuy hai nạn nhân khác chuyên ngành nhưng vẫn đều cùng 1 trường, sẽ có mối liên hệ nào đó. Tôi đã sai người đi điều tra rồi, sẽ có kết quả sớm thôi.

Lục Y Bình suy nghĩ một chút, con mồi này quả thật không tệ

Lần đầu tiên Lục Y Bình bỏ qua bữa trưa yên lặng ngồi trên xe của Jimson xem vụ án trước.

Nạn nhân là Mine, 22 tuổi, sinh viên chuyên ngành dược học. Thi thể được phát hiện lúc 8h sáng trong nhà kho bởi người quản lí. Theo kết quả pháp y thì nạn nhân đã chết ít nhất 48 giờ, trên cổ có một vết bầm đỏ bị bóp cổ nhưng không thấy dấu vân tay. Có thể nói tên giết người đã đeo găng tay, sau khi nạn nhân tắt thở đã bị hấn cưỡng hiếp.

Biến thái.

Lục Y Bình nhìn bức ảnh chụp hiện trường trên laptop của Jimson. Nhà kho này dùng để chứa các loại sách báo cũ không mấy khi sử dụng, và bàn ghế cũ không dùng đến. cứ 1 tuần sẽ có nhân viên dọn vệ sinh của trường đến quét dọn 1 lần. Hôm đó theo thông lệ, người quản kho là Moros tới mở cửa cho nhân viên vệ sinh quét dọn.

Khi bước vào phòng Moros và nhân viên thấy có mùi kì lạ trong không khí, là mùi gây của xác người. Ngay giữa phòng thi thể đang bốc mùi cùng với ruồi nhặng vo ve.

Nhân viên quét dọn ngắt xiú tại chỗ, còn người quản kho kinh hãi quy xuống hết toáng, cố lết ra khỏi phòng hoảng hốt báo cảnh sát.

Trong túi sách của nạn nhân ngoài son phấn ra thì còn một số bao cao su chưa dùng, một điện thoại và 1 chùm chìa khóa xe. Đặc biệt có 1 tấm thẻ chụp hành tinh.

Jimson ở bên cạnh cũng chăm chú nhìn, anh cần rà soát lại một lượt.

-Không có một bằng chứng nào sót lại ở hiện trường. Cái kho chứa đồ ấy vốn nằm ở cuối hành lang, không mấy ai để ý tới. Có vết cạy khóa nhưng cũng không có dấu vân tay. Dấu giày thu được thì chỉ có nạn nhân, chúng ta đang đối đầu với một kẻ tội phạm biết xóa dấu vết. Sau khi điều tra tất cả những người đã gặp nạn nhân trước khi nạn nhân mất tích thì có 3 người, cả 3 đều không có bằng chứng ngoại phạm rõ ràng nhưng cũng không có động cơ giết người.

Jimson thấy cô chăm chú nghe anh nói, liền hào hứng nói tiếp:

-Người thứ nhất là Chales, 24 tuổi, nghiên cứu sinh ngành trị liệu học. Là một thiếu gia ăn chơi, ve vãn con gái ở các quán rượu. Mine cũng là một trong số con gái được anh ta tán tỉnh. Đêm trước khi Mine chết, có người nhìn thấy hai người họ cãi nhau ở hành lang, Chales dọa sẽ giết cô ta nếu cô ta nói ra chuyện gì đó. Nhưng đêm đó, người quản gia nhà anh ta khai rằng có nghe thấy tiếng xe cộ chủ về nhà, tuy không trông thấy tận mắt Chales.

Lục Y Bình nhìn ảnh của tên Chales này, là nam sinh khá đẹp trai. Da trắng, con mắt đẹp chứa ánh mắt đa tình nhưng đầy vẻ tự tin.

-Người thứ hai là Plan, sinh viên chuyên ngành tâm lí học, theo lời bạn bè thì anh ta hơi nhút nhát, không mấy khi giao thiệp với người lạ. Là một sinh viên gương mẫu chăm chỉ. Tối hôm đó, bọn họ có về cùng nhau sau khi họp câu lạc bộ nhiếp ảnh, anh ta chính là người cuối cùng gặp Mine, nhưng anh ta khai rằng Mine đã nói anh ta về trước đi vì cô ta có việc.

-Người thứ ba là Henry, sinh viên ngành hóa, cùng lớp với nạn nhân. Hai bọn họ có xích mích, bởi vì nạn nhân khiến Henry chia tay bạn gái mà anh ta rất yêu. Gần đây vì chuyện đề nhóm, giáo sư đã đề họ thành một cặp nghiên cứu. Nghe người xung quanh nói họ cãi nhau thừa sống thiếu chết. hôm đó anh ta khai vì anh ta quá mệt nên anh ta bỏ tiết đề về nhà ngủ. Nhưng không có ai làm chứng. Nhưng bạn cùng nhóm mấy ngày không gặp mà anh ta cũng không thêm quan tâm, có vẻ lạ, dù hai người có ghét nhau đến thế nào cũng cần làm việc cùng nhau chứ.

Lục Y Bình nhìn ba tấm ảnh hiện ra trên màn hình máy tính, cả ba người này, đều có điểm chung là mái tóc màu nâu.

Lục Y Bình rút điện thoại, gửi tin nhắn cho Tinh Cẩn toàn bộ địa chỉ ID của nạn nhân và ba nghi phạm. Nhờ anh hack tài khoản này để kiểm tra vài thứ cơ bản.

1: tra tất cả các tài khoản mạng xã hội, mail, facebook, blog, để tìm ra mối liên hệ giữa ba người này.

2: Lưu ý những người ai tham gia nhóm, hội của Thiên văn học. ai là người quan tâm đến thiên văn nhiều nhất.

Bạn đang đọc truyện *Chào Em, Tôi Là Bạch Dực Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Jimson uống nước, đưa cho Lục Y Bình bánh mềm của châu âu:

-Có phát hiện gì không?

Khi Jimson thấy Lục Y Bình một tay ăn bánh, một tay lướt web đọc về thiên văn học thì anh nhếch mép , có lẽ anh đề cao nữ thần này quá rồi.

Lục Y Bình dựa hẳn lưng vào ghế, thư thái:

-Là cùng 1 thủ phạm.Nam giới, cao 1m80rõ lên. Tóc nâu. Anh ta lưỡng tính, bên ngoài có vẻ thư sinh, hiền lành kín đáo. Nhưng nội tâm lại trái ngược. Trong mối quan hệ nam-nam anh ta là người nắm quyền. yêu thích thiên văn học, cũng đã nghiên cứu kĩ về thiên văn. Nếu bây giờ anh vào phòng của hắn thì nhất định sẽ không tìm thấy gì liên quan đến nó, tôi nghĩ anh ta sắp chuyển chỗ ở hiện tại.À , trên bắp tay hoặc lưng của anh ta có vết cào hoặc bầm rất rõ rệt.

Jimson liếc nhìn ba tấm ảnh, rồi nói vẻ như không tin:

-Cả 3 người này đều trên 1m80, tôi đã gặp họ rồi, đều tóc nâu.Cô nghĩ 1 trong số họ? theo như cô miêu tả thì Plan là người hoàn toàn phù hợp. nhưng cậu ta là người không có động cơ giết người nhất, trong khi hai người kia đều có khả năng thực hiện vụ giết người hoàn hảo.

Lục Y Bình nhìn anh:

-Tôi đoán anh đã hỏi người cho Edward thuê nhà đã từng gặp 3 người này chưa.

Jimson thẳng thắn gạt đầu:

-Điều đó là dĩ nhiên. Bà ta khẳng định có người thanh niên tóc nâu đã từng đến đây,nhưng toàn đeo khẩu trang và đến vào buổi tối, bà ta già rồi nên không thể nhìn rõ.

Lục Y Bình gõ theo nhịp điệu lên chiếc laptop, cô đang suy nghĩ gì đó. Cô quay sang Jimso:

-Nếu anh chờ kết quả pháp y ít nhất mất nửa ngày, xét nghiệm AND từ sợi tóc trên giường thì ít nhất phải đợi thêm 3 tiếng nữa. chỉ sợ có thêm án mạng nữa. Bây giờ là 1 giờ chiều, anh đi mua đồ ăn đi, 1 tiếng nữa chúng ta ghé thăm thủ phạm.

Jimson bất ngờ:

-Cô biết thủ phạm là ai?

Lục Y Bình gạt đầu.Jim son cười chế giễu.cô hỏi anh:

-Có lẽ anh cũng đoán ra Edward là gay

- Ồ.

Lục Y Bình không quan tâm đến thái độ của anh, dù anh không đoán ra Edward là gay cũng không sao.

-anh vẫn cho người theo dõi 3 tên đó chứ?

-Dĩ nhiên, bọn họ mấy ngày nay đều được người của tôi theo sát, 3 tên đó vẫn sinh hoạt bình thường

Lúc Jimson rời đi mua đồ ăn thì Tinh Cẩn gửi kết quả đến. Đúng là không ngoài dự đoán của cô. Tinh Cẩn gửi thêm icon mặt khó chịu kèm theo câu trách mắng “ cậu chỉ sử dụng bộ não công nghệ của tớ vào việc tầm thường đó à”

Lục Y Bình vuốt cằm ngửa “ kẻ cậu tìm ra vừa giết hai mạng người, cảm ơn cậu đã giúp tôi tóm tội phạm”

.

Khi bọn họ đang ăn thì báo cáo sơ bộ bên pháp y gửi đến. Jimson nhíu mày.

-Edward là gay, anh ta đã quan hệ tình dục trước khi chết. trong máu còn có thuốc kích dục. Nguyên nhân cái chết giống Mine, bị bóp cổ cho đến chết.

Jimson vắng tục một câu:

-Biến thái.

Lục Y Bình ăn thêm các đồ ăn vặt Jimson mua về, bánh hamburger ăn rất ngon. Jimson quay sang nhìn cô:

-Cô hãy giải thích các điều cô đưa ra đi.

Jimson đã sẵn sàng để mình bị bắt ngờ bởi lập luận của cô. Nhưng Lục Y Bình tựa vào ghế, mắt cô nặng nề vì buồn ngủ:

-Tại sao phải giải thích?

-vì tôi không hiểu, cô không thể đưa ra lí lẽ mà không có căn cứ.

Lục Y Bình lạnh nhạt:

-Chẳng lẽ cứ ai không hiểu thì tôi phải giải thích à?

Jimson không quan tâm thái độ ngạo mạn của Lục Y Bình, hờ hững của cô anh đã được lĩnh ngộ từ trước rồi. Anh biết cô không cố tỏ ra mình kiêu ngạo mà bản chất cô rất đơn thuần.bây giờ anh muốn nghe suy luận của cô. Nhưng không thể phủ nhận phải hạ mình trước mặt cô khiến anh thấy bất mãn.

Lục Y Bình cắt dòng suy tưởng của anh:

-Môi khê trùng, mắt nheo đuôi, trầm mặc. Tại sao tôi lại thấy biểu hiện chán ghét tôi trên khuôn mặt của anh. Có phải anh mong tôi sai lầm trong việc đoán hung thủ.

Jimson suyt thì giật mình, anh bật cười ha hả,anh chấp nhận, bị cô nhìn thấu tim đen rồi.

Jimson nghiêng mình nhìn cô:

-Tôi đang rửa tai lắng nghe đây.

Kì thực Lục Y Bình rất lười giải thích. Nhưng việc phân tích vụ án không quá đỗi nhàm chán, cộng thêm thái độ khiêm nhường của Jimson mới khiến cô chậm rãi mở miệng:

-anh hỏi điều anh thắc mắc, tôi trả lời.

Jimson mỉm cười,chỉ cần nhún nhường cô ta một chút,nhất định cô sẽ ngoan ngoãn giải thích cho anh.

-Tôi muốn nghe toàn bộ quá trình suy luận của cô.

-được thôi.

Lục Y Bình uống chút nước, bắt đầu :

-Đầu tiên, tôi chưa có bất cứ 1 dữ kiện gì trong đầu. Tôi quan sát toàn bộ căn phòng, ấn tượng đầu tiên khi anh bước vào phòng của Edward là gì?

Jimson ngẫm nghĩ vài giây rồi đáp:

-Lộn xộn

-đúng vậy.

Lục Y Bình thỏa mãn với câu trả lời, rồi hỏi tiếp:

-anh nghĩ Edward có thói quen bừa bộn hay có ai đó đã làm đảo lộn căn phòng?

Jimson ngẫm nghĩ:

-Thanh niên sống bừa bộn là chuyện bình thường.

-out. Tôi thắc mắc là tại sao anh có thể lên làm đội trưởng.

Jimson nhăn mày. Anh cứ như học trò nếu đứng trước mặt cô vậy:

-Cô nói đi.

-Chúng ta thường bị dẫn dắt sai lầm bởi ấn tượng đầu tiên.anh cũng vậy.lần đầu bước vào phòng tôi thấy mọi thứ rất lộn xộn nhưng tôi tin có người cố tình đảo lộn căn phòng. Bằng chứng thứ 1: sách trên giá của nạn nhân được sắp xếp theo thứ tự alpha theo từng chủng loại. có thể thấy nạn nhân có tính chu đáo ngăn nắp. Thứ 2, tôi đứng trước những bộ quần áo bị vứt vung vãi khắp nhà.Mỗi chiếc áo đều có nếp gấp rõ ràng,chứng tỏ đó là đồ đã lâu chưa dùng tới. Anh thấy có ai đem đồ mình chưa dùng nhưng đã gấp gọn gàng mà vứt văng như thế không. Mà có người cố tình lục lọi, rất có khả năng là thủ phạm tìm chứng cứ có thể tố cáo hãn hoặc gây bất lợi cho hãn khi cảnh sát tìm ra.

Bạn đang đọc truyện *Chào Em, Tôi Là Bạch Dực Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Mặt Jimson đã thấy rõ sự hào hứng.

-Tại sao lại cao trên 1m80.

Lục Y Bình hỏi lại:

-Edward cao bao nhiêu?

- 1m75.

Lục Y Bình gật đầu.

-Tôi đã quan sát giường của cậu ta, là giường cá nhân được đóng theo yêu cầu. Chiếc giường này chỉ cao có 1m 77 -78, phù hợp với chiều cao nạn nhân. Trên ga giường tôi nhìn thấy một ít tinh dịch,lúc đó tôi biết trước khi nạn nhân chết có phát sinh quan hệ tình dục với nam giới. do đó tôi đoán Edward là gay. Và người quan hệ với Edward phải cao trên 1m80 nên anh ta khó lòng quan hệ được khi ở trên chiếc giường quá ngắn so với chiều cao của mình. Bằng chứng là anh ta đã kéo Edward xuống đất. Cách giường 1 mét tôi vẫn thấy 1 ít dịch âm ướt .

Jimson lộ vẻ chán ghét:

-fuck.

Lục Y Bình tiếp tục:

-Hơn nữa, trên giường Edward có 1 số sợi tóc ngắn màu nâu như anh thấy. Nếu không phải của nạn nhân thì bọn họ đã phát sinh quan hệ lâu ngày. Hoặc trong lúc làm tình, Edward đã bấu tóc của người bên trên. Từ đó tôi suy ra vai trò công-thụ.

-Thế tại sao cô biết hẳn am hiểu về thiên văn học. chẳng lẽ chỉ dựa vào 2 tấm ảnh thẻ đó sao?

-Ban đầu, khi nghe anh nói nạn nhân trước cũng có tấm thẻ vũ trụ như vậy tôi đã suy nghĩ, vốn xác suất sự trùng hợp này xảy ra trong điều kiện bình thường không quá 1%, chẳng phải dựa vào nó anh suy đoán hai người này đều do 1 người giết hay sao? Thủ pháp giống nhau, đều là bóp cổ và hiếp chỉ khác nhau về thứ tự . Chính từ thứ tự này, anh rút ra được điều gì?

Jimson ngơ ngác,lắc đầu chịu thua. Lục Y Bình đành phải nói:

-Chúng ta cùng đặt ra giả thiết, ở vụ án đầu,tại sao hung thủ lại giết chết cô gái rồi mới hiếp nạn nhân. Còn vụ thứ 2, lại phát sinh quan hệ rồi giết.Nếu so sánh sức lực để giết 1 người đàn ông và 1 người đàn bà ?

-Ý cô là, chỗ khác nhau chính là sự tự nguyện của đối phương.

Lục Y Bình vỗ vai Jimson:

-Anh bắt đầu hiểu ra rồi đấy. đối với nạn nhân đầu tiên,hắn gặp kháng cự. Chính vì vậy mới giết cô ta sau đó cưỡng hiếp. Nhưng người kia là sự tự nguyện. Có thể rút ra hung thủ là lưỡng tính và mối quan hệ phải mật thiết.

Jimson than phực:

-Cô quả là thiên tài suy luận.

Lục Y Bình làm vẻ mặt dĩ nhiên.

-về vấn đề thiên văn học. Tôi hỏi anh,hệ mặt trời có bao nhiêu hành tinh?

-8

Lục Y Bình bật cười:

-Khi nhắc đến hệ mặt trời,người ta chỉ nhớ đến 8 hành tinh chính. Chính vì vậy khi anh so sánh tên nạn nhân với tên các hành tinh thì không có gì là trùng hợp cả. Nhưng anh lại quên hay không biết đến các hành tinh phụ.

Jimson mù mịt, như có đám mây dày phủ kín đầu anh.

Lục Y Bình giải thích :

-Hành tinh phụ hay gọi là hành tinh lùn. Gồm 5 hành tinh :Plato , Eris, Ceres, Haumea và Makemake. Trong vụ án đầu tiên, tôi đã đối chiếu chính là hành tinh Makemake, vụ thứ hai là hành tinh Eris. Tôi còn nhớ rõ nụ cười chế giễu của anh khi anh thấy tôi lướt web đọc về thiên văn học.

-Cô gái bé nhỏ, đừng để ý chuyện đó, sau giải thích tiếp đi.

Lục Y Bình lắc đầu:

-Đừng có mơ, tôi sẽ ghi nhớ vụ này. Lúc đọc về hành tinh lùn, tôi nghĩ nhất định sẽ có một mối liên hệ nào đó. Rõ ràng tên các hành tinh này không trùng bất cứ tên nào của nạn nhân hay nghi phạm. Nhưng có 1 điều trùng hợp, anh hãy lấy các chữ cái đầu của 5 người đó ghép với 5 hành tinh.

Jimson mất mấy giây mới hiểu ra và nói:

-Edward-E-Eris, Mine-M-Makemake, Ceres-C-Chales,Plan-P-Planto, Haumea-H-Henry.

Jimson kinh ngạc với điều mà mình vừa thốt ra.

-Thật không thể tin được.

Lục Y Bình thờ dãi 1 câu:

-Anh có biết trong 5 hành tinh, hành tinh nào có quyền sinh sát trong tay không?

-ý cô là?

-Đúng, là planto , nghĩa phương đông là sao diêm vương. Plan chính là thủ phạm

Bạn đang đọc truyện *Chào Em, Tôi Là Bạch Dục Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Jimson vẫn rất bồn chồn:

-Tuy lập luận của cô rất logic nhưng chưa đủ để kết luận đó là hung thủ.

Lục Y Bình nhìn đồng hồ, đã quá hai rưỡi.

-Dĩ nhiên, tôi sẽ cho hắn ta tự mình thừa nhận.

-Nhưng còn vết cáo, vụ án mạng tiếp theo?

Lục Y Bình lắc đầu:

-Tôi sẽ nói sau, anh xuất phát đi. Tôi muốn xong việc để kịp về nhà trước bữa tối.

Jimson ngán ngẩm, không biết nhà của cô có cái thứ chết tiệt gì mà lại thu hút cô như vậy, đúng là chỉ có biết ăn. Jimson bắt đầu lái xe, nhưng anh bỗng nhiên nhớ ra 1 điều:

-Thuộc hạ của tôi theo dõi anh ta 24/24, Plan làm gì có thời gian đi gây án.

Lục Y Bình nhắm mắt, cô tranh thủ ngủ 1 chút:

-Vậy hãy hỏi thuộc hạ của anh.

Jimson gọi điện cho Branton, hạ sĩ đang theo dõi Plan.

Nhưng đáp lại Jimson là một giọng gượng gạo

“Plan vẫn sinh hoạt bình thường”

Jimson gằn giọng:

-Còn không nói thật.

Giọng Branton trong điện thoại run rẩy“đội trưởng, em xin lỗi, tối qua em đến bar , say bí tỉ nên vừa mới dậy. tại theo dõi mấy ngày , em thấy hấn rất ngoan ngoãn. ...”

Jimson tắt máy không kiên nhẫn nghe giải thích.

-mẹ kiếp.

Gương mặt Lục Y Bình thoáng có nét cười.

Lái xe tầm 20 phút, họ đến khu phố cách trường đại học Y cây rưỡi số. đây là một dãy nhà tầng tập thể. Ngay dưới sân,họ gặp anh chàng Branton đang lo lắng. Nét mặt Jimson hầm hầm, quát hấn:

-Plan đâu?

-Anh ta ở trên phòng, tôi có theo dõi lịch học của hấn thì chiều nay hấn được nghỉ.

Lục Y Bình hỏi:

-Là tầng trên cùng phải không?

Jimson gật đầu:

-sao cô đoán được, tôi còn chưa nói số phòng của hấn mà.

Lục Y Bình nhìn Jimson đầy vẻ khinh thường:

-Một người yêu thích thiên văn học, dĩ nhiên phải chọn gần gác thượng nhất rồi. Còn phải nói sao.

-Coi như cô giỏi.

Anh chàng Branton ở dưới , chỉ có Jimson và Lục Y Bình đi lên.

Plan tóc tai bù xù,quần âu, áo sơ mi kẻ ra mờ cửa. Ánh mặt sợ hãi khi nhìn thấy Jimson. Plan nhận ra Lục Y Bình, đây là cô gái châu Á có thành tích xuất sắc bên phẫu thuật, hấn đã nhìn thấy cô vài lần.

Plan lắp bắp:

-Ông cảnh sát, tôi đã khai hết những điều tôi biết rồi.

Jimson nặng giọng:

-anh không định mời chúng tôi vào phòng uống nước sao?

Plan bây giờ cố tỏ ra bình tĩnh để họ đi vào.Căn phòng của hấn bình thường, chỉ thấy khoảng trống để thừa quá nhiều.Lục Y Bình ngồi xuống ghế đối diện Plan.mặt đối mặt.

Jimson đi quan sát căn phòng.

Lục Y Bình cười nhả nhặn:

-anh nên mời tôi nước chứ?

Plan vội vội đi lấy nước. Khi đón cốc nước từ tay Plan, Lục Y Bình cố ý hắt nước lên người hấn.

Plan cúi gắt:

-Cô điên à?

Thấy vẻ mặt điềm nhiên lạnh lẽo của Lục Y Bình, Plan xuống nước:

-Tôi đi thay áo.

Jimson đứng đằng sau hấn, nói nhưng thực chất ra lệnh:

-không cần vào trong, thay luôn ở đây đi.

Anh đã hiểu ý của Lục Y Bình, chính là để kiểm tra trên cơ thể của Plan có vết cào hay không. Quả nhiên là có.

Lục Y Bình cũng nhìn thấy, mỉm cười:

-Được rồi Plan, anh ngồi xuống đây đi.

Plan không hiểu tại sao 2 người này lại kì lạ như vậy, nhưng thâm tâm hẳn bắt đầu hiểu ra gì đó, hẳn sợ rồi.

Lục Y Bình không khách khí mà nói thẳng:

-Cảnh sát đã lấy được mẫu tóc và tinh dịch trên giường Edward.

-Cô đang nói cái quái gì vậy?

Lục Y Bình ngồi vắt chân, như thư giãn, như đùa bỡn Plan trong lòng bàn tay.

-Hai mạng người, anh chuẩn bị tinh thần đi.

Plan đứng bật dậy nhưng bị Jimson đứng phía sau, dùng sức lực và áp lực khiến anh ta sợ hãi ngồi xuống.

Lục Y Bình vẫn điềm nhiên, chính giọng đều đều nhẹ nhàng này khiến Plan nổi da gà:

-Anh không cần phải vội đâu Plan, nửa tiếng nữa là có kết quả AND thì cảnh sát sẽ chính thức bắt anh. Nhưng trước đó ,anh còn cơ hội đi ra đầu thú đấy,ít ra anh sẽ được khoan hồng thêm 1 chút. Anh nên tự khai hay để tôi nói.

Plan im lặng.

Lục Y Bình uống nước, nhả chữ:

-đem đó sau khi anh và Mine chia tay nhau. Anh biết Mine có hẹn với bạn trai mới của cô ta. Nhưng trước khi cô ta gặp được gã thì anh đã dùng thuốc mê khiến cô ấy ngất xỉu. Sau đó đem cô ta về phòng kho đã được mở khóa trước. Trong lúc làm tình thì thuốc mê hết tác dụng, Mine tỉnh, anh vì sợ hãi mà bóp cổ cô ta cho tới chết.

Plan đập tay xuống bàn:

-Cô bịa đặt,tôi sẽ tố cáo cô tội vu khống.

Bạn đang đọc truyện *Chào Em, Tôi Là Bạch Dị Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

-Anh cứ bình tĩnh, anh biết Chales, Henry chứ/

-Không, tôi chẳng quen ai cả.

Lục Y Bình xoay cốc nước trong lòng bàn tay:

-Tại sao anh lại không biết họ được chứ. Anh, Chales, Henry, Mine, Edward là một nhóm lập ra để nghiên cứu thiên văn học trên mạng. Lấy tên là five planetes. Đại diện cho 5 hành tinh lùn theo chữ cái tên của từng người. Khi giết họ, anh để lại 1 tấm thẻ đại diện cho hành tinh họ mang. 5 người thì chỉ có anh mới dám mê thực sự. Nhưng lí do anh giết Mine vì cô ta phát hiện ra anh là người đồng tính, anh lo sợ cho tương lai của mình nên mới nghĩ cách thủ tiêu cô ta. Nhưng điều cô ta không ngờ là anh là lưỡng. Edward là người tình của anh, cũng biết anh là người giết Mine nên mới khuyên anh đi ra đầu thú nhưng không ngờ anh lại nhân tâm thủ tiêu Edward. Henry và Chales đều biết anh là hung thủ, nhưng tại sao họ bao che cho anh?

-cô im đi.

-Chales bị nghiện ma túy, anh lấy nó để uy hiếp anh ta. Còn Henry vốn ghét Mine nên dù cô ta có chết hay không anh ta cũng không thèm quan tâm. Bằng đấy điều đã khiến anh nhận tội chưa, hi vọng tôi không nói sai nhiều quá.

Plan lập bập, tay hẳn vùn vò vào nhau:

-Cô không có chứng cứ?

Lục Y Bình nghiêng đầu nhìn Plan:

-sao lại không? Còn 10 phút là ADN sẽ có kết quả, cho anh biết Henry và Chales vừa bị bắt cách đây ít phút. Với cách làm việc của cảnh sát, họ sớm khai ra tất cả thôi. Anh vẫn còn thời gian ra tự thú đấy. Anh hiểu luật pháp nước anh hơn tôi đấy.

Plan vẽ mặt kinh hoàng, mắt liếc liên tục về phía Jimson đang đứng phía sau. Rồi đột nhiên lao ra cửa.

Lục Y Bình vẫn ngồi im, suy nghĩ gì đó. Jimson lạnh lùng nhìn cô:

-Bên dưới có người chờ sẵn anh ta rồi. Lục Y Bình, tại sao cô biết những điều đó mà không nói cho tôi.

Lục Y Bình không đáp anh ta, cô đang chăm chú vào màn hình điện thoại. 5 cuộc gọi nhờ của Tinh Cẩn. Lần này về nhà sẽ lại bị cẩu cho coi.

Lục Y Bình đứng phắt dậy, nếu cô không về nhà bây giờ thì Tinh Cẩn sẽ loạn lên mất thôi.

Jimson cầm tay cô lại, mặt mũi rất khó coi:

-cô định đi đâu vậy?

Lục Y Bình phũ phàng hất tay Jimson,

-tôi về trước. anh xử lí tên Plan của anh đi. Không mong gặp lại.

*

Lục Y Bình về nhà đã lao vào ăn ngấu nghiến đồ Tinh Cẩn nấu, đồ ăn ở ngoài quả thực không làm cô có chút cảm tình nào. Tinh Cẩn ngồi ghé đũa điện, bức bối. Từ trưa khi nhận được tin nhắn nhờ giúp của Lục Y Bình thì anh đã biết ngay cô lại tham gia vụ điều tra nào đó. Lần trước thì suýt nữa mất cánh tay, lần này vẫn không chịu từ bỏ, gọi điện thì không bắt máy, thử hỏi anh sao có thể an tâm.

Tinh Cẩn đã quyết định bí mật gắn chip vào điện thoại của Lục Y Bình, để từ giờ về sau. Dù cô đi bất cứ nơi đâu, anh cũng sẽ tìm ra.

Dù Lục Y Bình nói không mong gặp lại nhưng Jimson đã mặt dày mượn chức tới trường lấy địa chỉ nhà của cô, bất cứ khi nào rảnh rỗi là đến trường tìm cô, còn tặng hoa hàng tuần đều đặn.

Một buổi tối cuối tuần, Jimson xuất hiện trước cửa nhà Lục Y Bình, nhất quyết muốn ăn tối.

Jimson là vị khách đầu tiên bước chân vào nhà cô, nhưng khi nhìn thấy Tinh Cẩn mặc tạp dề nấu ăn trong bếp thì trái tim Jimson tan nát.

Người đàn ông này có phải là lí do khiến nữ thần nhất quyết phải về nhà không?

Tinh Cẩn không có hứng với trai ngoại quốc. nói bằng quốc ngữ với Lục Y Bình:

-Tên tóc vàng này là ai?

Lục Y Bình chán ngắt:

-Tên không có tư duy, đội trưởng cảnh sát thành phố, anh ta muốn ăn tối ở đây, cậu nấu thêm 1 chút đi.

-là cái tên ngày ngày gửi hoa cho cậu

Bạn đang đọc truyện *Chào Em, Tôi Là Bạch Dục Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.